

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LATVIEŠI, PALĪDZĒSIM CITS CITAM!

Saruna ar biedrības “Latvietis” pārstāvju sapulces priekšsēdi **Alvilu Bērziņu**

AKCIJA “DATORS LATVIETIM”

DDD: Aivars Garda mūsu laikrakstā “DDD” pieminēja jūsu biedrības “Latvietis” devīzi: “Latvieti, ja tev ir grūti, atrodi to latvieti, kam ir vēl grūtāk, un palīdzi viņam.” Kāpēc šāds moto, un kā jūsu biedrība realizē to dzīvē?

bet pats nevar atļauties to iegādāties. Protams, jāsaprot, ka mums tos datorus, kuri, lai gan tie ir lietoti, nevienam – ne no Austrumiem, ne no Rietumiem – tā vienkārši nedod, un gadās, ka vienu vai vairākus mēnešus jāpagaida rindā. Bet iespēja pie tā tikt ir.

DDD: Pēc kādiem kritērijiem izvēlaties cilvēkus, kuriem piešķirāt datorus? Un, ja man ir kāds lieks

Vispirms jau – pārmaiņas ir jāmeklē katram sevī. Ja cilvēks mainīsies pats, tad mainīsies arī apkārtējie.

Alvils Bērziņš: Kurš tad latvietim palīdzēs, ja ne citi latvieši? Ne no Austrumiem, ne no Rietumiem, domāju, nevienam nevēlas mums īpaši palīdzēt – pašiem vien tas ir jādara. Piemēram, mūsu akcijā “Dators latvietim”, kurai drīz būs piecu gadu jubileja, esam sagādājuši datorus vairāk nekā 300 latviešu ģimenēm.

DDD: Tātad latviešu ģimenes var pie jums vienkārši pieteikties un iegūt datoru?

A.B.: Ne jau tikai ģimenes, bet jebkurš latvietis, kam dators ir vajadzīgs,

dators, vai varu to jums atdot šim nolūkam?

A.B.: Jā, protams, kuri vēlas, var atdot tos datorus, kurus vairs nelieto. Mums ir bijusi laba sadarbība arī ar uzņēmumiem. Viņiem vienkāršāk ir šos datorus atdot mums, nevis izvest ārā. Diezgan liels skaits datoru bija no Ventspils – paši braucām pakal. Interesanti, ka uzņēmumos, kur latvieši ir tikai kā profesija, dodot šos datorus, komentē, ka viņiem esot gluži vienalga, kam šos datorus atdot, galvenais, lai viņiem nesāpētu galva, kā tos noformēt, lai izvestu

– un kur nu vēl, ja atbraucam paši paņemt. Labi, ka kādam tie esot noderīgi. Jā, mums reizēm jautā – vai tad pēc deguniem skatāties, kam jau saremontētos datorus dot? Reizēm kaut kas uz to pusi sanāk.

DDD: Galvenais – jābūt latvietim?

A.B.: Saka, kas tad Latvijai nav pāri gājis – poļi, zviedri, krievi, vācieši. Ka tāds tīrasiņu latvietis nemaz nav atrodams. Mēs to, kas ir latvietis, nosakām pēc tā, kā cilvēks runā ģimenē.

DDD: Kāda ir viņa ģimenes valoda?

A.B.: Jā, kāda ir viņa ģimenes valoda. Mums ir bijuši gadījumi, ka tie, kuri pēc pases nav latvieši, pēc mūsu kritērijiem ir latvieši, jo savā ģimenē sarunājas latviski. Bet ar dažu labu ārzemju latvieti ir gadījies, ka Amerikā viņš ir dziedājis latviešu kori, piedalījies latviešu pasākumos; tagad dzīvo Latvijā, bet viņam līdzī ir sieva, ar kuru viņš šeit runā angļiski. Tāds nevar būt ne biedrības “Latvietis” dalībnieks, ne saņemt datoru. Manuprāt, tas ir diezgan objektīvs vērtējums.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

TAUTAS MEDIJI

Aivars Garda –

“AIZLIEGTAIS CILVĒKS”

→ 2. lpp.

LATVIEŠU VALODA
LATVIJĀ PABĒRNA LOMĀ

→ 3. lpp.

“GLĀBSIM
SAVU TAUTU!”

Saruna ar Latvijas Daudzbērnu ģimeņu
biedrības valdes priekšsēdētāju **Imantu Keišu**

→ 5. lpp.

VĒRTĪGA GRĀMATA

Pagājušā gada nogalē
nākusi klajā vēsturnieka
Agra Dzeņa monogrāfija

**“Kuršu ģoniņi
un citi lēņavīri
Rietumlatvijā.**

**Septiņsimt gadus ilga
brīvības saglabāšanas
pieredze”**

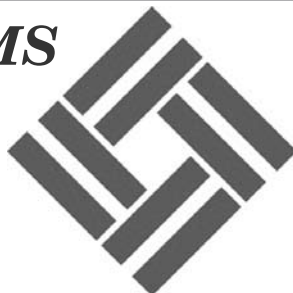
Par šo grāmatu Rīgas Tehniskās universitātes (BUNĪ) profesors; Emirātu Tehnoloģiju koledžas Abū Dabī (Apvienotajos Arābu Emirātos) profesors **Kaspars Kļaviņš, Dr. hist.**, raksta:

“Mitu un stereotipu pārpilnajā Latvijas vēstures interpretācijā, kur dominē apgaismības laikmetā radies un līdz pat mūsdienām cilvēku apziņā pastāvošais absurda priekšstats par “latviešu ilgo verdzību”, Agra Dzeņa grāmata ir kā svaiga gaisa malks, kas liek atmosties un nopietnāk iedziļināties viduslaiku un agro jauno laiku vēsturē, saprotot mūsu senču lomu tajā.

Autors pievērsies vietējās izcelsmes lēņavīriem, kuru galvenā privilēģija bija zemes brīvība no zemnieku pienākumiem valsts labā – klausām un nodevām. To vietā lēņavīri pildīja sabiedriski prestižo dienestu armijā vai pārvaldē. Viduslaikos tie kā karavīri piedalījās daudzajos Livonijas ordeņa karos ar Lietuvu un Krievzemi.

Autora darbs ir aktuāls arī tādēļ, ka tas nav tikai pētījums par pagātni. Agris Dzenis uzdod daudzus jautājumus, kurus izprotot, mēs varētu mainīt savu dzīvi arī šodienas problēmām nomāktajā Latvijā. “Vai mūsdienu valsts spēj nodrošināt kuršu ģoniņu labāko tradīciju – demokrātijas, pašpārvaldes, cieņas pret darbu un īpašumu dzīvotspēju sabiedrībā?” jautā autors. Varbūt ģoniņu pieredzes izmantošana ir alternatīva mūsu tautas masveida emigrācijai un identitātes krīzei? Viņu ilgā cīņa par seno brīvību saglabāšanu Kurzemes hercogistē un cariskajā Krievijā liecina par pašpietiekamas, solidāras kopienas spēku jebkuros apstākļos un situācijās. Kuršu ģoniņi piedāvā alternatīvu bezpersoniskai, bezatbildīgai sabiedrībai arī no senu kultūras tradīciju izdzīvošanas viedokļa.”

Nacionālās Savienības TAISNĪGUMS

Aicinājums atcelt sabiedriskā labuma statusu biedrībai
“LGBT un viņu draugu apvienība Mozaika”

Biedrība “LGBT un viņu draugu apvienība Mozaika” 2014. gada 8. decembrī savā oficiālajā profilā sociālajā tīklā “twitter.com” ievietoja paziņojumu, ka tai ir piešķirts sabiedriskā labuma organizācijas statuss.

Kā zināms, “LGBT un viņu draugu apvienība Mozaika” ir biedrība, kas agresīvi popularizē seksuālu izlaidību, pretdabisku dzimumizvrtību, agresīvi vērsas pret Latvijas sabiedrībā valdošo izpratni par tradicionālajām vērtībām, ģimeni, tikumību un morāli. Šī biedrība izceļas ar sabiedrību provocējošām un šķēļošām darbībām (publiskas homoseksuālu

dzīvesveidu popularizējošas aktivitātes, parādes, publikācijas medijos un tamlīdzīgi), un tās darbība, agresīvā formā popularizējot juridiska statusa piešķiršanu pretdabiskām viendzimuma kopdzīves formām, ir vēsta pret Latvijas Republikas Satversmi, konkrēti tās 110. panta kontekstā.

Zinot par šīs biedrības aktivitātēm, raksturu un mērķiem, sabiedriskā labuma organizācijas statusa piešķiršana “LGBT un viņu draugu apvienībai Mozaika” mūsos izraisa dziļu neizpratni. Vēlamies noskaidrot, vai sabiedriskā labuma organizācijas statuss biedrībai “LGBT

un viņu draugu apvienība Mozaika” nav piešķirts kļūdaini, atbildīgo amatpersonu neinformētības rezultātā, nezinot par konkrētās biedrības aktivitātēm un mērķiem. Gadījumā, ja lēmums piešķirt sabiedriskā labuma organizācijas statusu biedrībai “LGBT un viņu draugu apvienība Mozaika” ir bijis apzināts, pieprasām to motivēti izskaidrot sabiedrībai, norādot, kas konkrēti ir atbildīgs par to.

Neatkarīgi no lēmuma pieņemšanas apstākļiem, Nacionālā Savienība “Taisnīgums” aicina atkārtoti rūpīgi izvērtēt biedrības “LGBT un viņu draugu apvienība Mozaika” mērķus

Viktors Birze
Nacionālās Savienības
“Taisnīgums” valdes
priekšsēdētājs

TAUTAS MEDIJI

Projekta “TAUTAS MEDIJI” ietvaros ir tapis raidījumu cikls “Aizliegtie cilvēki”. Projekts ir radīts, lai vienotu politiskas idejas, aktivistu grupas un pasākumus. “TAUTAS MEDIJI” ir plānots izveidot par vienu no lielākajām alternatīvo mediju kustībām Latvijā – ar mērķi iedvesmot citus iesaistīties politiskajā dzīvē un nepalikāt vienaldzīgiem pret apkārt notiekošo.

Šobrīd raidījuma ciklā “Aizliegtie cilvēki” ir sagatavoti 3 raidījumi. Pirmais raidījums – Jāņa Karāna saruna ar Aivaru Gardu – 2014. gada nogalē tika publicēts interneta TV – mājas lapā: www.tautasmediji.tv “DDD” lasītājiem piedāvājam iepazīties ar šīs intervijas pierakstu. Jāpiebilst, ka tas Jāņa Karāna saruna ar Aivaru Gardu notika pirms gada, tādēļ daži jautājumi un fakti ir mainījuši veidolu.

Aivars Garda – “AIZLIEGTAIS CILVĒKS”

Jāņa Karāna un Aivara Gardas saruna raidījumā “Aizliegtie cilvēki”

Jānis Karāns: Labdien, skatītāji! Mani sauc Jānis Karāns, un šis ir pirmais raidījums no raidījumu cikla “Aizliegtie cilvēki”. Mans šīs dienas sarunu biedrs ir Aivars Garda kungs.

Sveicināti!

Aivars Garda: Labdien!
J.K.: Varbūt pastāstiet skatītājiem, kas jūs esat, ar ko nodarbojaties ikdienā, kas ir tās lietas, ar ko jūs pazīst sabiedrībā?

A.G.: Ar ko mani pazīst sabiedrībā, to es nezinu, jo, kā jau jūs pareizi teicāt – esmu *aizliegtais cilvēks*, mani tagad nerāda nevienā televīzijā, neaicina uz interviju neviena avīze – ne latviešu, ne krievu. Tāpēc mēs paši izdodam avīzi. Bet sāksim ar Atmodas laiku, tad es arī aktīvi iesaistījies Atmodā. Mans galvenais uzstādījums Atmodai bija – lai okupanti aizbrauktu, t.i., tie, kuri šeit iebraukuši PSRS laikā un viņu pēcnācēji – lai viņi aizbrauktu uz savu dzimteni, vai vienalga kur.

Kad mums bija pārrunas ar Daini Ivānu (mums bija labas attiecības ar viņu un arī pārējiem Tautas spīces vīriem un sievietēm), mums visiem tad šķita (arī man), ka esam domubiedri – ka visi vēlas, lai okupanti aizbrauc. Un teica, ka jau pat 1990. gadā kādi 200 000 ir aizbraukuši. Un šķita, ka visi saprotamies – jā, Atmoda, nozīmītes nēsājam, okupantus prom u.tml.

Un tā arī uzticējos tam, ka okupanti sāks braukt projām, un sāku darīt savu darbu, ko vēlējos darīt – sāku izdot grāmatas.

Paejot kādiem 6–7 gadiem, sāku sajūst, ka neviens no krieviem tā īpaši latviski ar mani negrib runāt. Kad es uz to uzstāju, tad bija tāds liels izbrīns no okupantu puses – kā tad tā – viņš ar mani krieviski, bet es ar viņu ne. Tad tā draudzīgi vērsos pie tā paša Daiņa Ivāna – saki, kas tad te notiek? Tad arī sapratu, ka nevienam šīs jautājums neinteresē – vai tie okupanti aizbrauks vai neaizbrauks.

J.K.: Nebija tas dienas kārtībā?

A.G.: Jā, redzēju, ka nav dienaskārtībā. Mani tas ļoti nepatīkami pārsteidza, un nodomāju, ka jāsāk kaut ko nopietni darīt.

NEVIENAM MĒS LATVIJU NEDODAM

Aivars Garda: Un tad mēs (izdevniecība “Vieda”, esmu izdevniecības “Vieda” vadītājs) sarīkojām konkursu skolniekiem, studentiem (jauniešiem) par tematu “Nevienam mēs Latviju nedodam”, pārfrāzējot Spīdolas vārdus: “Nevienam es Rīgas nedodu.”

Lūk, labākie konkursa darbi tika izdoti grāmatā,

un šī grāmata tapa par pirktkāro grāmatu tajā laikā (pārdevām 9000 eksemplāru). Šī grāmata sacēla lielu traci.

Pirmais šī konkursa temats bija: “Katras tautas dzīvošana savā etniskajā dzimtenē – vienīgais garantants tautu draudzībai un starp tautām pastāvošo nesaskaņu atrisināšanai”.

Otrs temats: “Dieva taisnīguma īstenošana jeb Latvijas atbrīvošana no 700 000 kolonistu ir uzdevums Nr.1.”

Trešais: “Eiropas Savienība – mūsdienu Bābeles tornis – tā ir vecā, aizejošā pasaule.” Tātad jau tad (2000.gadā) bijām pret Eiropas Savienību.

Ceturtais temats: “Vai krievu valodā iznākošā prese ir lielkrievu šovinisma jeb fašisma ideju izplatītāja Latvijā?”

Piektais temats bija: “Krievijas prezidenta Putina un premjerministra Kasjanova aicinājums saviem tautiešiem arī no Latvijas atgriezties Krievijā – pamats Latvijas un Krievijas sarunām.”

Šie jautājumi, kas īstenībā ir jautājumi pēc būtības, ļoti sakaitināja mūsu politisko eliti. Gan latvieši, gan krievi – visi bija pret. Vaira Viķe-Freiberga, kas toreiz bija prezidente, kā traka trakvoja. Pliners, Jakovs, Cilēvičs u.c., ārdījās, katrā avīzē mani ķengāja. Ja tagad mani vispār neaicina – nekritizē, neslavē, nelamā, tad toreiz tikai lamāja.

Jānis Karāns: Mierīgāka dzīve...

A.G.: Mierīgāka dzīve, protams. Bet toreiz jauniesos atsauce uz šo grāmatu bija liela.

PREZIDENTE NESASKAŅOJA GRAFIKU... UN BAILES

Aivars Garda: Un pēc pusgada izdevām otru grāmatu – “Par Latvijas dekolonizāciju”. Arī bija konkurss – ar mērķi uzrakstīt likumprojektu par okupantu izraidīšanu no Latvijas. Un to ļoti labi izdarīja konkursa dalībnieks un uzvarētājs Zigurds Striķis. Šis likumprojekts ir publicēts minētajā grāmatā.

Vaira Viķe-Freiberga, uz zinājusi, ka šeit minēts, ka par dekolonizācijas neveikšanu draud mūža ieslodzījums, Televīzijā uztaisīja preses konferenci, sacelot traci – vai, vai, vai, man šodien jābrauc uz kaut kādu Eiropas pasākumu, un te Garda sarīko tādu konkursu – ko es teikšu Eiropai?! Nākamajā dienā mani izsauca uz Satversmes aizsardzības biroju... Sākumā gan uz televīzijas tiešraidī, ko toreiz vadīja Baiba Strautmane. Un viņa pārmetoši mani stostēja – kā tad jūs tā uzdevāt sabiedrībai tādu jautājumu, vai nezinājāt, ka Prezidente brauc uz Eiropu? Atbildēju, ka diemžēl Prezidente

ar mani nesaskaņoja savu braucieni grafiku; ja būtu saskaņojusi savu dienas kārtību ar mani, varbūt es šodien nebūtu izsludinājis šo konkursu. Par šo manu atbildi pēc tam smējās arī SAB-ā, ka esot asprātīga atbilde un pareiza.

Nu, un tad sākām konstatēt, ka ir viena sabiedrības daļa, kas domā tāpat kā mēs (un secinājām, ka tādi ir vairākums), bet darītāju (kaut vai piecelties no krēsla un aiziet uz veikalu nopirkt šo grāmatu), ir ļoti maz. Nebiju gaidījis, ka mūsu tautas pārstāvji ir tik glēvi. Un tā glēvulība parādījās tajā, ka pretējā

A.G.: Jā, viņš var būt drosmīgs visur, bet ne nostāties pret oficiālo valsts politiku – tas ir īpaši bailu paveids.

KRIEVS, VAI ŠAUSI UZ KRIEVIEM?

Jānis Karāns: Runājot par nacionālisma un patriotisma izpausmēm, man jums ir jautājums. Zinot pēc nesenā radio raidījuma “BoomFM” ēterā, arī Saeimas deputātiem nav skaidrs, ar ko atšķiras nacionālisms no patriotisma. Varbūt jūs no savas puses

Jebkurš ārējais ienaidnieks tautu mobilizē, bet mums tā nenotika – mēs 1940. gadā ienaidnieku ielaidām iekšā, lai rīko karabāzes, dzīvo šeit, cerēdami, ka ienaidnieks būs tik labs un mūs visus neapšaus...

puse (Prezidente, visas partijas, kas tad bija pie varas, arī krievu PCTVL) kļūgāja, ka es esot fašists u.tml. – un visi nobijās.

Jānis Karāns: Tā bija tāda politikas glēvulība vai arī tautā?

A.G.: Tas bija saskatāms gan politikas augšienē, t.s. elitē, gan arī tautā, teikšu – pūli. Tautas pārstāvji parasti ir drosmīgi. Šādi viņus dēvēju tāpēc, ka viņi jau ir tik tālu savā apziņā izauguši, ka ir gatavi dibināt savu valsti, ko ir jau nodibinājuši, un gatavi savu valsti arī aizsargāt. Taču pūlim, ka tikai būtu labklājība – vēders pilns u.tml.

Arī tad es konstatēju, ka individuālās sarunās jebkurš latvietis gribētu pamosties un ieraudzīt, ka okupantu vairs Latvijā nav. Tāpat jau tas ir arī šodien, bet kaut ko izdarīt šīs lietas labā ir bail. Un bail nostāties arī pret sabiedrībā valdošo uzskatu.

J.K.: Kad, jūsuprāt, radās šīs bailes? Bija Atmodas laiks, visi gājām uz Barikādēm, bet kas, jūsuprāt, bija tas posms, kad tautā radās tas, ka gribētu gan, bet nepiecelšos no krēsla un neiešu?

A.G.: Es domāju, ka arī tad jau – pašā Atmodas sākumā visos cilvēkos, kas vadīja Tautas fronti, bija ielikta iekšā nodevība. Tagad tas ir redzams – viņi negribēja, lai okupanti aizvāktos. Tā kā valdošā elite (īstenībā marginālā elite, kura tikai vēlas sevi dēvēt par valdošo) negribēja, tad arī parastais cilvēks baidās. Viņš vēlas no varas gūt kaut kādu labumu. Un, ja, piemēram, Vaira Viķe-Freiberga teiks: “Garda, lūk, uztaisījis nepieņemamu konkursu, viņš ir jāizstumj no sabiedrības,” tad, kaut arī tas cilvēks atzīst, ka Gardam ir taisnība, viņam tomēr būs bail pateikt: “Vaira Viķe-Freiberga, dekolonizācija tomēr ir jāveic.” Viņš var būt drosmīgs policists, viņš var ķert noziedzniekus, viņš var būt drosmīgs karavīrs – karot Irākā u.tml...

J.K.: Kaut kādā konfliktā zonā...

varat paskaidrot, ar ko tie atšķiras?

Aivars Garda: Redzat, mūsu okupanti uzskata, ka mūsu valstij ir jābūt politiskai nācijai, nevis etniskai latviešu nācijai valstij. Šeit taču dzīvo visi, runā daudzās valodās (latviešu, krievu utt.), un melīgi apgalvo, ka Rīga vienmēr bijusi daudznacionāla pilsēta, Latvija bijusi vienmēr daudznacionāla valsts u.tml. Tie, protams, ir meli, Latvija vienmēr bijusi mono-etniska valsts.

Okupants var būt patriots, jo viņam patīk mūsu zeme, citādi jau viņš te nebūtu nācis. Tātad viņam te patīk, un viņš ir šīs zemes patriots, bet saprot to pavisam citādi, proti, viņš apzinās, ka mēs, latvieši, viņam traucējam ar savu nacionālismu. Viņam bija labi Padomju Savienībā, dzīvojām draudzīgi, visi runājām krieviski, nekādu tādu problēmu nebija...

Es nacionālismu no patriotisma īpaši neatšķiru, bet tajā aspektā, kā man pajautājāt, kādreiz uzdodu kādam okupantam jautājumu – ja viņš man saka: “Esmu lojāls latviešu valstij, bet kā tu pārbaudīsi manu lojalitāti?” – atbildu: “Teiksim, krievi tagad iebrūk Latvijā, Putina armija pāriet robežu, ko tu darīsi – šausi uz krieviem?” Šis apmuls: “Nē.” Saku: “Tad jau tu neesi patriots, tad tu esi nodevējs.” Tātad, ja iebruktu cita valsts, pieņemsim, Zviedrija, jā, mūsu okupants pret Zviedriju karotu...

J.K.: Tātad viņam patīk šai zemē, un viņš gribētu to aizsargāt pret Zviedriju...

A.G.: Jā, pret amerikāņiem arī, pret poļiem arī, bet pret krieviem – nē. Kad saku, kur tad viņam ir tas patriotisms, viņš apmuls, stomās – šis jautājums viņam ļoti nepatīk.

Ja ir kāds jāpārbauda, cik viņš ir uzticīgs mūsu tautai, uzskatu, šis jautājums ir pats galvenais – pajautāt krievam, ja iebruks krievu armija, vai viņš šaus uz krieviem?

Turpinājums 3. lpp.

LATVIEŠU VALODA LATVIJĀ PABĒRNA LOMĀ

Normunds Melderis

LTV sporta žurnālists

MĀJAS PAMATI IR ŠĶĪBI

Esmu vienmēr uzskatījis, ka ir svarīgāki un mazāk svarīgi jautājumi, lietas, vērtības. Nu, nevar būt viss vienādi nozīmīgs! To var attiecināt gan uz privātām lietām, gan valstiskām. Tā, piemēram, valsts līmenī Latvijā ļoti svarīgs un sāpīgs ir latviešu valodas statuss.

Tāpēc nekad isti neesmu sapratis, kāpēc jautājums par, piemēram, skolotāju algām, kādas ministrijas līdzekļu sadalījumu, kāda deputāta sodīšanu par braukšanu dzērumā, medijiem un līdz ar to arī visā sabiedrībā šķiet svarīgāks par latviešu valodas faktisko stāvokli valstī. Tāpat nekad neesmu sapratis tos vīpsnātājus, kas pārmet Saeimā esošā nacionālā bloka deputātiem un citu līdzīgu organizāciju pārstāvjiem, kurus interesē šis jautājums. Parasti saka – tos jau interesē tikai viens jautājums. Tiek pasniegts tā, it kā šīs bažas (par valodu un ne tikai) ir tādas kā *plānprātīgas intelektuāli nepilnvērtīgo marginālas aktivitātes...*

Pirmkārt, nacionālais jautājums ir Latvijas (būtībā jebkuras valsts) viens no pamatiem. Neko daudz svarīgāku par to es nespēju saskatīt.

Nacionāli ir tādi kā *neandertālieši*. Tāds ir ļoti plaši tirāžēts viedoklis. Var teikt, ka tas ir pat dominējošais arī latviešu sabiedrībā. Paradokss.

Vēlos vērst uzmanību uz to, ka šis jautājums (nacionālais) nebūt nav tik mazsvarīgs, kā tas lielai daļai liekas. Pirmkārt, nacionālais jautājums ir Latvijas (būtībā jebkuras valsts) viens no pamatiem. Neko daudz svarīgāku par to es nespēju saskatīt. Ne skolotāju algas, ne nodokļu politika, ne kas cits. Analogijā ar uzbūvētu māju, tad tas ir mājas pamatu jautājums. Ja mājai nav labu, kārtīgu, uzticamu pamatu, tad nebūtu svarīgi pievērst

lielāku uzmanību citām otršķirīgām problēmām, piemēram, flīžu līdzenumam vannas istabā, pilosām krānām, utt. Tas viss paliek mazsvarīgs, ja māja ir būvēta uz šķībiem un nedrošiem pamatiem. Varbūt neesmu loģisks? Man gan šķiet, ka tā gluži nav.

Otrkārt, tas nav **viens** jautājums! Tā ir vesela valsts pamatu pakete, tās fundamenti. Šajā paketē ietilpst daudzi jautājumi – vēsture, tās novērtējums un attieksme pret to, valodas lietošana, piederība informatīvajai telpai, pilsonība, mediju politika, attieksme pret svētkiem un notikumiem, ārpolitikas un iekšpolitikas jautājumi, kritiskās domāšanas līmenis, utt. Šo sarakstu varētu pagarināt, taču svarīga ir pati doma. Tas nav viens jautājums – tie ir vairāki jautājumi ar vienotu valstisku kodolu. Tas nav kaut kas maznozīmīgs. Un latviešu valodas faktiskais statuss ir ļoti, ļoti svarīgs šī valsts fundamenta jautājums. Diemžēl neatrisināts.

Jau vairākus gadus sekoju līdzī politikai, arī latviešu valodas jautājumam. Un jāatzīst, ka ar katru gadu latviešu valodas faktiskais stāvoklis un prestižs paliek arvien zemāks. Bet par visu pēc kārtas.

UN TĀ IR NORMA, LATVIJAS IKDIENA

Pietiek tikai paskatīties uz Rīgas un citu Latvijas pilsētu veikalu, ēdināšanas un citu iestāžu izkārtņēm, uzrakstiem. Arvien vairāk dominējošo lomu ieņem angļu valoda, kurai cieši

Pietiek pavērot lielveikalu un citu veikalu valodas lietošanas politiku. Gandrīz katrā lielveikalā informācija tiek sniegta latviešu un krievu valodā!!! Turklāt tik elementāri, ka it kā tam tā būtu jābūt! Gluži kā PSRS laikos! Vai Latvijas Republika ir PSRS vai Latvijas PSR mantinieci???

Kad “Stockmann” lielveikalā informatorei jautāju, kāpēc viņa sniedza informāciju publiski arī krievu valodā, tad pretī saņēmu ļoti lielas un pārsteigtas acis... un pēc brīža paskaidrojumu, ka, lūk, šajā veikalā apgrozās un iepērkas daudzi Krievijas tūristi, tāpēc arī informācija tiek sniegta krievu valodā.

Man ir pretargumenti – kamdēļ Latvijas Satversmē ir noteikts, ka Latvijā valsts valoda ir latviešu valoda? Vai priekš kākiem? Minētā dāma, gan neteica, vai pie ieejas “Stockmann” veikalā kāds no veikala darbiniekiem pārbauda, cik tobrīd Krievijas iedzīvotāji atrodas un iepērkas veikalā. Pieļauju, ka neviens. Es un mēs arī ļoti labi zinām, par kādiem Krievijas tūristiem te ir runa. Par tiem, kas te, Latvijā dzīvo gadu desmitiem jau kurā paudzē, bet latviešu valodu nemācās un nelieto. Kāpēc viņiem jāsniedz tāda privilēģija, tāds pakalpojums? Par kādiem dižiem nopelniem? Turklāt uz valsts valodas (Latvijas valsts pamatvērtības) rēķina! Vai tā ir pateicība par sarīkoto referendumu par krievu valodu? Vai tas ir loģiski un taisnīgi?

Tāpat var pavērot vispārējo stāvokli, kā krieviski runājošie Latvijā lieto latviešu valodu. Ņemot vērā manus novērojumus, aptuveni 90 procenti no viņiem latviešu valodu nelieto. Paskatieties veikalā vai kādā citā iestādē, cik daudz no krieviski runājošajiem runā latviešu valodā? Tik pat kā nemaz. Turklāt viņi uzskata par pašsaprotamu, ka veikala pārdevējam vai iestādes pārstāvim obligāti viņi ir jāapkalpo krievu valodā, kas Latvijā un latviešiem ir gan svešvaloda, gan okupantu valoda, lai kā tas kādam nepatīktu. Tā ir vēsturiska objektivitāte, fakts. Tas nav kaut kāds subjektīvs vērtējums. Galu galā sanāk, ka ikvienam latvietim Latvijā ir jālieto krievu valoda, bet krieviem latviešu valoda nav jāzina un jālieto. Paradokss! Būtībā tas ir krievu šovinisms un nacisms, kas sen ir kļuvis par Latvijas ikdienu vēl no 40-tajiem gadiem, no Latvijas okupācijas sākuma.

Tāpat pavērojiet, kādā valodā komunicē privātas un valsts iestādes. Zvanot pa telefonu, gandrīz visur tiek piedāvāta opcija – valodas izvēle! Protams, arī

krievu. Ja jau var apkalpot krieviski, tad, kāda varētu būt krieviski runājošajiem motivācija mācīties un runāt latviski? Nekāda. Latvijā viss tiek nodrošināts Krievijas valsts valodā. Kādā valodā ir pastkastītēs iemestās reklāmas lapas un bukleti? Pārsvārā abās. Gadās arī tikai krieviski. Un tā ir norma, Latvijas ikdiena.

Tāpat daudzās iestādēs ir nodrošināti arī uzraksti krievu valodā. Paskatieties kaut vai uz Latvijas Nacionālās operas kases durvīm. Kā paradoksālu un pārspilētu iztapību krievu valodas priekšā varu minēt uzrakstus “Lido” slidotavā – vietā, kur ir redzami pakaramie, ir uzraksti “garderobe” arī krievu un angļu valodā. Interesanti, ko citu ārzemnieks vai vietējais krievs nodomātu, iebraugot pakaramo vietu? Ka te ir tualete vai aptieka??? It kā te nebūtu viss skaidrs bez jebkāda uzraksta.

SĪKUMS? NĒ!

Pārspilēta un nevajadzīga ir angļu uzrakstu lietošana, piemēram, veikalos, kur Vecrīgā tirgo suvenīrus. Vārds “SUVENĪRI” ir internacionālisms, to sapratis ikviens. Turklāt ir arī veikala skatlogs, kas pateiks visu, ja vēl būs

kādi jautājumi. Nepatika mi ir vērot, ka pie “Mēness aptiekas” durvīm Vecrīgā ir piestiprināts uzraksts “Open”. Kāpēc ne latviski. Kāpēc tikai angļiski? Aizbrauciet uz Igauniju vai Lietuvu, un jūs saprātīsīt, ko nozīmē nacionālā pašcieņa. Man Viļņā, ieejot suvenīru veikalā, pārdevēja mani sagaidīja ar “Labas dienas”, lai gan redz, ka esmu tūrists, iebraucējs. Viņa uzrunā lietuviski. Nekaunas no tā. Sīkums? Nē – tas ir lielums. Svarīgs lielums.

Līdzīga aina vērojama arī sadzīviskāajā komunikācijā. Pavērojiet, kādā valodā komunicē latvieši ar krieviem! Pārsvārā – krievu valodā. Paši latvieši to uztver kā normu – man taču ir vieglāk runāt krieviski nekā krievam latvis-

ki. Man nav grūti. Latvieši joprojām ir saglabājuši šo verdziski kalpisko filozofiju – latviešu valoda kā otršķirīga valoda. Viņi paši atzīst krievu (arī angļu) valodas prioritāti. Bez ierunām.

Latvieši tā arī nespēj saprast igauņu tantiņu, kas PSRS laikos pasūtīja tālāk vai vienkārši ignorēja krievu, kurš Igaunijā viņu mēģināja uzrunāt krieviski. Tā nav igauņu neaudzinātība, tā ir valstiska domāšana, kas pastāvēja arī Igaunijas okupācijas laikā. Līdzīgi var runāt arī par Lietuvu, kur gan krieviski runājošo iebraucēju ir krietni mazāk. Tas ir nacionālās pašcieņas jautājums. Tā ir normālība. Tā ir normālības normālība.

Turpmāk vēl...

Aivars Gardā – “AIZLIEGTAIS CILVĒKS”

Turpinājums no 2. lpp.

Aivars Gardā: Ja viņš pasaka – nē, tūlīt noprasu – bet tad jau tu šausi man mugurā? Viņš klusē. Nu, skaidrs, ka viņš šaus man mugurā.

J.K.: Manuprāt, par to daudzi ikdienā nedomā – viņi šeit dzīvo, kā saka, *savam vēderam, lai praktiski būtu labi šodien, bet, kā rīkoties rītdienai, visticamāk šodien cilvēki nedomā.*

A.G.: Nu, tā tas ir.

NOTIEK ARĪ CITA OKUPĒŠANA

Jānis Karāns: Runājot par okupācijas jautājumu, pārstāvu Tautas mediju grupu, un bieži runājam par to, ka šodien pastāv tāda kā ekonomiskā okupācija (naudas okupācija). Daļa krievvalodīgo, kuri šobrīd šeit dzīvo, runā krieviski un nemaz nevēlas mācīties un kaut ko mainīt. Vai jūs arī piekriņtat tam, ka šodien jau nāk ļoti daudz arī citu nāciju un valstu pārstāvi (ķīnieši utt.). Lai gan viņi jau mācās mūsu valodu, bet šī problēma šodien ir aktuā-

la. Tātad mums jau jārunā ne tikai par šo krievvalodīgo dekolonizāciju, bet arī par šīm lietām?

Aivars Gardā: Skaidrs, ka skaita ziņā tik mazai

tam atteikties no krievvalodīgo okupantu padzišanas tādēļ, ka mūs apdraud vēl citi (arī angļu kultūra cenšas izspiest mūsu valodu u.tml.). Okupantus

Es domāju, ka arī tad jau – pašā Atmosdās sākumā visos cilvēkos, kas vadīja Tautas fronti, bija ielikta iekšā nodevība. Tagad tas ir redzams – viņi negribēja, lai okupanti aizvāktos.

nācijai kā latviešu ir bīstami jebkuri iebraucēji lielā skaitā. Mēs jau tagad protestējam pret okupantiem tāpēc, ka viņu ir pārāk daudz pie mums. Ja viņi būtu 10 procenti, kā tas ir Lietuvā, tad problēmu nebūtu. Skaidrs, ka mūs apdraudēs tie paši ķīnieši, ja viņi pēkšņi šeit ieradīsies miljons. Tad mūsu tautai, var teikt, tas ir vakars uz ezera.

J.K.: Tad mums atliks mācīties vēl ķīniešu valodu.

A.G.: Tad ir traki. Bet nekāda gadījumā nedrīks-

padzīt ir mūsu uzdevums, mums to vajadzēja darīt jau 1940. gadā, bet nedarījām. Tagad tas ir jādara mums. Ja mēs to nedarīsim, to nāksies darīt maniem mazbērniem, varbūt jūsu bērniem – pats (esat vēl jauns).

Jebkurš ārējais ienaidnieks tautu mobilizē, bet mums tā nenotika – mēs 1940. gadā ienaidnieku ielaidām iekšā, lai rīko karabāzes, dzīvo šeit, cerēdami, ka ienaidnieks būs tik labs un mūs visus neapšaus...

Turpmāk vēl...

LATVIEŠI, PALĪDZĒSIM CITS CITAM!

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Un galu galā nav arī neizpildāms priekšnosacījums – Latvijā ģimenē runāt latviski.

Alvils Bērziņš: Jā. Un tas arī nosaka latviskumu. Mums reizēm ir ienākšas arī tādas ziņas, ka no mums saņemtie datori diezgan strauji tikuši iemainīti pret grādīgo dzērienu. Mēs to saucam par brāķi, bet pilnībā izvairīties no tā nav iespējams. Protams, cenšamies, lai tā nenotiktu.

DDD: Vai esat mēģinājuši cilvēkus, kuri ir saņēmuši datoru, kaut kā iesaistīt biedrībā, lai viņi kļūtu par aktīvo latviešu daļu? Nav jau neslēpums, ka latvieši dalās pūļa cilvēkos, kuriem ir gluži vienaldzīga latvietība, un tādos, kuri uzskatāmi par latviešu tautu, jo aktīvi darbojas, lai saglabātu savu tautu un valsti.

A.B.: Mums biedrībā ir dalībnieki, kuriem finansiālie apstākļi ir spiedīgi, un šādā veidā ir saņēmuši datorus. Ir arī tādi, kuri ir saņēmuši datorus un iestājušies biedrībā. Lielākā daļa ir saņēmusi datorus – un viss ar to arī beidzies.

Tomēr mums svarīgāk ir piesaistīt cilvēkus, kas var palīdzēt sarūpēt datorus, nevis tādus, kas grib tos tikai saņemt un neko nedot pretī. Nav jau runa tikai par datoriem vai finanšu ieguldījumiem – ir ļoti daudz veidu, kā cilvēks var darboties un palīdzēt citiem. Ir taču ļoti labi, ka, sarūpējot šo datoru, tas ir palīdzējis cilvēkam tikt pie zināšanām un motivējis viņu kļūt labākam. Zinu konkrētu gadījumu (Kurzemes pusē, ja nemaldos) – trūcīga ģimene, kuras galva milēja grādīgos, pēc datora saņemšanas (toreiz piešķīrām tai arī mobila

lai pārmaiņas būtu straujākas, lai ikviens latvietis saprastu, ka Latvija ir mūsu mājas, par kurām ir jārūpējas, ka nedrīkst ļaut te visādām salašņām slaucīt degunu mūsu karogā?

Alvils Bērziņš: Vispirms jau – pārmaiņas ir jāmeklē katram sevī. Ja cilvēks mainīsies pats, tad mainīsies arī apkārtējie. Ja ar kolonistu to tantīņu tirgū viņš nerunās krieviski un nedos policistam to piecīti vai desmitnieku, vai cik tur – neesmu nekad devis un nezinu likmi, tad tam policistam nebūs no kā gaidīt to kukuli. Un, ja viņa ienākumu līmenis viņu neapmierinās, viņš sāks domāt, kā nopelnīt vai protestēt un pieprasīt cilvēcisku atalgojumu. Un kolonistu tantīņa, ar kuru neviens krieviski nerunās, būs spiesta runāt latviski...

DDD: ...vai braukt pro-jām.

A.B.: Jā, vai meklēt citas iespējas, kur ar viņu runās krieviski. Un tā katram pašam ir jāsāk ar sevi. Mēs paši varam mainīt savu ģimeni, savu kvartālu, pilsētu, valsti. Par to jau ir daudz runāts, un tas, manuprāt, jau arī ir šis ceļš.

2014. gadā mūsu biedrības dalībnieks Jānis Saulītis sniedza labu atziņu, ka cilvēki vienojas pēc interešu kopības. Krīzes situācijā cilvēki spēj vienoties. Tāpēc bija arī vienotība Atmodas laikā, Barikāžu laikā, un šobrīd ir kaut kāda vienotība Ukrainā, lai gan iepriekš pat runāja, ka tā valsts ir tāda kā virtuāla. Galu galā izrādījās, ka tā nemaz nav.

Latviešiem ir jāsaprot, kādus draudus var nest mūsu Austrumu kaimiņš. Mēs jau tagad atrodamies kritiskā situācijā. Un šo

A.B.: Vienmēr bijis tā, ka pie varas raujas cilvēki, kuriem ir izteikti sarežģījumi galvā. Tas nenozīmē, ka šie cilvēki būtu stulbi, ka nespētu kaut ko darīt tautas labā, bet viņu sarežģījumus sauc: varas komplekss, kuram mēdz nākt klāt arī citas problēmas. Un, ja uz šiem cilvēkiem nav pastāvīga spiediena no apakšas, tad viņi dzīvo tādā kā kūniņā un jūtas labi. Un vislabākā tauta viņiem patiesībā ir tā, kura klusē vai viss ir vienkārši vienalga.

DDD: Tikai tad, ja šīs varas kūniņas intereses kaut kādi sakrīt ar vispārējā labuma interesēm, tad kaut kas atkrit arī tautai...

A.B.: Jā, ja paveicas, tad kaut kas atlec. Šiem cilvēkiem varas komplekss dažreiz ir pat pāri viņu personiskajām interesēm, jo vissvarīgākais viņiem ir – būt pie varas. Tas ne vienmēr ir slikti – viņi var būt pie varas un realizēt savas ambīcijas apmaiņā pret apziņu, ka viņi tomēr rīkojas tautas labā.

LATVIEŠIEM IR JĀVIENOJAS INTEREŠU KOPĀS

DDD: Tu teici, ka tautas vienotība ir iespējama krīzes situācijās. Manuprāt, mēs ar tevi esam sapratuši, ka šāda krīze jau ir; un tāpēc arī darām to, ko darām – biedrība “Latvietis” veido raidījumus, Latvijas Nacionālā fronte izdod laikrakstu, ikdienā par to runājam, domājam, un mēģinām ne tikai sevi darīt labākus, bet iesaistīt arī citus. Kāpēc, tavuprāt, tik daudz ir to, kuri to nespēj aptvert, kuriem tas neinteresē? Kāpēc viņi nejūt šo krīzes situāciju?

Alvils Bērziņš: Es to sauktu par veiklu manipulāciju, kad cilvēki vienkārši ir novesti līdz tam, ka viņiem viss ir gluži vienalga. Tas ir tāpat kā dzīvam organismam sāpju šoks – sākumā ļoti sāp, bet pēc tam vairs šīs sāpes nejūt, un iestājas apātija, pēc tam nāve. Un tādejādi tautai kā organismam šobrīd ir jau vienalga, kas notiks. Vienīgais, ko faktiski var darīt – izplatīt zināšanas, informāciju un veidot latviešu kūniņas, lai tādējādi latviskuma uguntiņa tiktu uzturēta. Bet masu kustība šobrīd isti nesanāks.

DDD: Mums ne reizi vien pārmet, ka neapvienojamies ar citām organizācijām. Arī biedrība “Latvietis” droši vien ir dzirdējusi šādu aicinājumu.

A.B.: Šobrīd nav vajadzības apvienoties. Varai vienu tādu nopietnu organizāciju slēgt būtu vienkāršāk nekā daudzas mazas. Un jāatceras, ka cilvēki vienmēr vienojas pēc interešu kopības. Atminos 2000. gada pasākumu Latviešu biedrības

Kurš tad latvietim palīdzēs, ja ne citi latvieši? Ne no Austrumiem, ne no Rietumiem, domāju, neviens nevēlas mums īpaši palīdzēt – pašiem vien tas ir jādara.

namā, kur piedalījās dažādu latviešu organizāciju pārstāvji. Toreiz Jānis Sils aicināja ne tikai runāt par vienošanos, bet kaut ko reāli izdarīt. Toreiz vajāja Konrādu Kalēju, un Jānis Sils ierosināja uzrakstīt un parakstīt visu nacionālo organizāciju vārdā atbalsta vēstuli Konrādam Kalējam. Es toreiz biju jauns un zaļš, bet arī man nāca smieklīgi par daļu sanākušo attieksmi – ziniet, mūs nesapratīs, šķobījās tur tā un šitā... Viss beidzās ar to, ka Jānis Sils vēlreiz kāpa uz skatuves un teica: “Kā jūs domājat vienoties un glābt latviešus, ja nevarat tagad vienoties par vienu latvieti?” Te arī izpaužas, ka katram intereses ir citādas.

LATVIETIM IR JĀIEMĀCĀS IEJŪTĪBA PRET LATVIETI

DDD: Esam pieredzējuši situācijas, kad uz aicinājumu apvienoties, uzdodam tikai vienu jautājumu – vai esat par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju? Skaidru atbildi saņemam ļoti reti, bet, ja mēs, latvieši, nevaram vienoties par šo pamatjautājumu, tad kāda jēga no vienas organizācijas?

Alvils Bērziņš: Pēdējā laikā mums it īpaši uzspiež tādu lietu kā tolerance. Tolerance būtībā nav sliktā lieta, bet tad īstenībā mums būtu jāmacās cita tolerance – latvietim pret latvieti.

Cik nav bijuši gadījumi, kad cilvēks atnāk un prasa: “Kāda ir jūsu nostāja pret eiro?” Mums kā organizācijai pirmkārt interesē, lai šeit arī pēc tūkstoš gadiem dzīvotu latvieši, nevis, kā šobrīd sauc izmantoto va-

lūtu. Protams, es personiski vēlētos, lai nebūtu likvidēts lats, lai tas saglabātos, bet tas šobrīd nav tik principiāls jautājums, lai spuras ietu pa gaisu.

Savulaik, kad mums vēl iznāca laikraksts “Latvietis Latvijā”, tas pats bija par Eiropas Savienību – cilvēks visu sviež pa gaisu un aiziet no organizācijas, jo, lūk, esam avīzē publicējuši rakstu pret Eiropas Savienību, vai arī tieši otrādi – par Eiropas Savienību. Arī tad laikraksta “Latvietis Latvijā” galvenā doma bija iemācīt latviešiem iecietību pret citiem latviešiem, iemācīt polemikas mākslu. Padomju okupācijas laiks īpaši izcēlās ar to, ka nekādas polemikas un viedokļu dažādības jau nebija.

DDD: Pajautāšu tieši – vai biedrība “Latvietis” ir par deokupāciju un dekolonizāciju?

A.B.: Uzdošu tādu viltingu pretjautājumu. Vai ir vēl kādi veidi, kā nodrošināt, lai latvieši Latvijā neizmirtu?

DDD: Es domāju, ka nav.

A.B.: Es arī domāju, ka nav.

DDD: No tavas atbildes saprotu, ka esat par dekolonizāciju.

A.B.: Ja būtu kaut kādi citi veidi, kā nodrošināt latviešu neiznīkšanu, tad varētu strīdēties un tos apskatīt. Bet citu jau nav. Varētu, protams, runāt, kā deokupācijai un dekolonizācijai jānotiek, bet tas jau ir cits jautājums.

Ir tādi, kas uzskata, ka imigrācija ir ļoti laba lieta. Var jau būt, bet tikai tad, ja tā notiek likumīgi un valsti dzīvojošā pamattauta tam piekrīt un to akceptē. Piemēram, Rietumeiropā, kur savulaik šos imigrantus aicināja paši kā viesstrādniekus, iebilst neko nevar – ja reiz paši uzaicina. Bet mēs taču viņus neaicinājam.

DDD: Tieši tā. Mēs varam tikai atjaunot taisnīgumu. Tolerance, ko tu pieminēji, pie mums ir pārprasta, jo šeit ir jautājums: pret ko tad mēs esam tolerantī? Mēs parasti nesam tolerantī pret latvieti, bet esam pret okupantiem, taču īstenībā mums ir jābūt tolerantīem pret taisnīgumu. Ja neesam tolerantī pret taisnīgumu, tad tas nozīmē, ka esam tolerantī pret netaisnīgumu.

A.B.: Jā, interesanta izpratne par taisnīgumu. Nesen man bija saruna ar kādu (varam saukt viņu par kolonistu vai krievu, tas nav pat būtiski), kas ar putām uz lūpām stāstīja, kādi fašisti ir ukraiņi, kādi fašisti ir latvieši, un šeit esot parādījusies, viņa vārdiem sakot, čornota un obezjaņi (mērkaķi), domādams melnādainos cilvēkus. Un es viņam teicu, ka esmu redzējis, kā pie Brīvības pieminekļa divas tumšas ādas krāsas meitenes savā starpā runā latviski. Man tas ir krietni patīkamāk nekā redzēt baltas meitenes krieviski lamājam latviešus un uzstājam, ka latviski principā nerunāšot. Par to viņš bija ārkārtīgi nikns un arī mani nosauca par fašistu.

KĀ PŪLI PĀRVĒRST PAR TAUTU?

DDD: Diemžēl ir liela latviešu tautas daļa, kurai viss ir vienalga, un tādi šajā vienaldzībā kļūst jau par pūļa cilvēkiem. Tautu raksturo aktīva iesaistīšanās savas tautas likteņa veidošanā. Tāpat daļa sabiedrības ir latviešu valodā runājošs pūlis. Kam, tavuprāt, ir jānotiek, lai šis pūlis pēkšņi pārvērstos par tautu?

Turpinājums 7. lpp.

Šobrīd nav vajadzības apvienoties. Varai vienu tādu nopietnu organizāciju slēgt būtu vienkāršāk nekā daudzas mazas. Un jāatceras, ka cilvēki vienmēr vienojas pēc interešu kopības.

interneta modemu ar “O-karti”, kas ik pēc laika ir jāpapildina), ģimenes galva atteicās no grādīgā, lai papildinātu šo “O-karti”.

DDD: Tātad izglābāt viņa ģimeni un veselību?

A.B.: Un divainā kārtā pēc kāda laiciņa ģimenes galvai uzradās arī darbs, un izrādījās, ka dzīve nemaz nav tik slikta.

IKVIENAM IR JĀMAINĀS UZ AUGŠU

DDD: Aicinājums padomāt par citiem, palīdzēt ir ļoti pareizs un padara latviji kaut nedaudz labāku. Kas, tavuprāt, būtu jādara,

draudu ietekmē, domāju, latvieši vienosies.

Mana 2014. gada atziņa ir tāda, ka nav iespējams izveidot ideālu sabiedrību un ideālu valsti – varbūt vienīgi kaut kādā paralēlā Visumā eksistē ideāli cilvēki, ideāla sabiedrība un ideāla valsts, bet diemžēl uz mūsu planētas ideālas sabiedrības nav, un patiesībā nekad īsti arī nav bijis – un stipri šaubos, vai būs. Visi mēģinājumi izveidot ideālu sabiedrību (vai tas ir komunisms, sociālisms, nacionālsociālisms vai vēl kas) ir beigušies ar līķu kalniem. Tāpat nekas ideāls tur sanācis nav, tieši otrādi.

DDD: Tas gan nenozīmē, ka nevajag tiekties uz ideālu.

“GLĀBSIM SAVU TAUTU!”

Saruna ar Latvijas Daudzbērnu ģimeņu biedrības valdes priekšsēdētāju **Imantu Keišu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

BĒRNI – VIENĪGĀ VECUMDIENU GARANTIJA

DDD: *Vēl mazliet par pašreizējo pensiju sistēmu, kas nenoliedzami ietekmē mūsu dzīvi...*

Imants Keišs: Šajā sistēmā, ja nebūs darbaroku, nebūs arī maksājumu. Kas tad jums pēc 20 gadiem maksās pensiju, ja nebūs jau izaugušas vajadzīgās darbarokas? Jau šobrīd uz vienu strādājošo ir nenormāli liels slogs. Būs katastrofa.

Un vēl jo vairāk esmu sašutis par šiem tā saucamajiem pensiju līmeņiem – 1., 2., 3. līmenis... Patiesībā tās ir finansistu mahinācijas. Kā var būt, ka mums likumā ir iestrādāts: maksājot 3. līmeni un apdrošināšanu, tu saņem ienākuma nodokli līdz 24% atpakaļ no valsts? Bija tāda pensiju sistēma, šķiet, Austrijā, kura tagad ir sabrukusi, jo brokeri ne tur bija ieguldījuši. Un cilvēkam, kurš 3–4 tūkstošus iemaksājis, pēc pārskata paliek vien 50 eiro – tādēļ, ka brokeri ne tur ir ieguldījuši. Tos viņš labāk paņem un lauž līgumu – ja nē, tad vēl bankai par konta apkalpošanu paliek parādā. Tātad to valsts jau ir iestrādājusi, un finanšu lobiji veic savu.

DDD: Bankām šādi “pensiju līmeņi” tiešām ir ļoti izdevīgi – ienāk nodokļu nauda, kuru var ieguldīt savās mahinācijās.

I.K.: Tāpēc vienīgā vecumdienu garantija ir mūsu bērni, nevis iemaksas pensiju līmeņos.

Ja jau valstij ir vajadzīgi nodokļu maksātāji, tad būtu tikai loģiski, ja tiesību normās tiktu iestrādāts kāds mehānisms, kaut kādas priekšrocības, lai arī tai mātei un tēvam, kuri izaudzina piecus vai piecpadsmit bērnus, proporcionāli par šo ģimenes ieguldījumu būtu piemaksa pie pensijas, lai arī šie vecāki vecumdienu saņem ar aiziet pie ārsta vai uz operāciju, ja nepieciešams, bez maksas. Ir jau dažas kategorijas (černobīlieši u.c.), kam attiecīgais statuss saglabā noteiktas priekšrocības visa mūža garumā. Bet daudzbērnu ģimenēm nav šāda statusa.

Kādu kultūru es varu ieaudzināt saviem mazbērniem, mudināt dibināt ģimeni un runāt par ģimenes vērtībām, ja es, vekaistēvs, savus desmit mazbērnus nevaru aizvest uz zoodārzu, leļļu teātri un citur? Man vienkārši nav šo finansiālo iespēju. Un kādas finansiālās iespējas var būt Ārijai Brūverei, kura vienā laulībā izaudzinājusi 15 bērnus, un tagad jau viņai ir 50 mazbērni, bet pensijā saņem 176 eiro? Vērtīgs darbs sabiedrības labā bija tikai tas, ka viņa ir audzi-

nājusi teļus, būdama kolhoza zootehniķe, bet bērnu audzināšanai nav pat tik liela vērtība kā sēdēšanai cietumā. Lūk, morāle! Ačgārna domāšana vai kas – nezinu kā to nosaukt.

Acīmredzot tas ir sācies no pašas augšas – pa prezidentu līniju. Nevienš mūsu prezidents nevar lepoties ar ģimenes paraugkultūru. Bet cauri gadsimtiem tieši šī ģimenes kultūra latviešiem ir tā, kas nodrošinājusi tautas eksistenci. Ja mans vecākais brālis krita neatkarības cīņās, tad bija jāpaņem viņa atraitle ar visiem bērniem un jāizaudzina vēl paša bērni.

DDD: *Pirmajam Latvijas Valsts prezidentam Jānim Čakstem bija deviņi bērni.*

I.K.: Jā. Un, starp citu, kāds latviskas izcelsmes Kanādas demogrāfs teica: “Ja katrā ģimenē no neatkarības sākuma būtu dzimuši tikpat daudz bērnu, cik bija Jānim Čakstem, tad mēs nerunātu, kur mums ir robeža – šaipus vai viņpus Zilupei, tad jau mēs runātu – šaipus vai viņpus Amūrai.” Tie bija viņa vārdi.

LATVIEŠU ĪPATSVARS IR PĀRĀK MAZS

DDD: *Vai piekrist, ka mūsu valstī būtu nepieciešama pozitīvā diskriminācija, kas nozīmētu, ka valsts vairāk atbalsta tieši latviešu tautas, arī latviešu ģimeņu, attīstību? Cilvēktiesības šādas darbības pieļauj.*

Imants Keišs: Jā, protams, atbalstu. Lai Krievija rūpējas par savējiem; mēs rūpēsimies par savu tautu! Mums nav tādu resursu, lai atbalstītu arī Krievijai piederīgās ģimenes, bet Krievijai ir šādi resursi – tā ir pasaule pasaulē. Nevienai citai tautai nav bijis tik daudz teritoriju.

DDD: *Tātad pie mums, Latvijā, tiek degradētas vērtības, arī ģimenes vērtības, kas šo atjaunošanos nacionāli, tad šāda tauta iet bojā.*

I.K.: Piekrītu. Piemēram, uzbeki – viņi no viena jeb pusotra miliona divās paaudzēs sasniedza 12 miljonus.

DDD: *Tātad pie mums, Latvijā, tiek degradētas vērtības, arī ģimenes vērtības, kas šo atjaunošanos nacionāli, tad šāda tauta iet bojā.*

I.K.: Tiek degradēta ģimenes kultūra, kas arī ir tautas attīstības bāze.

DDD: *Jā, un tiek degradēta arī tautas pašapziņa. Manuprāt, ja šobrīd ģimenēs pieaugtu bērnu skaits, tauta, protams, strauji atjaunotos fiziski, bet tāpat ir svarīga morāli ētiskā un nacionāli patriotiskā audzināšana.*

I.K.: Neapšaubāmi! Ja ir viens pats bērniņš un apkārt “krieveļi”, tad uz šo vienu ir vieglāk iedar-

boties, bet lielu ģimeni neviens nepāraudzinās. Mēs jau nevaram ar to bērnu atrasties vienmēr kopā smilšu kastē, lai pasargātu, bet, ja tur spēlēties septiņi latvieši un viens krievs, tad šis viens arī runās latviski bez jebkāda papildus spiediena. Un bērniem, savstarpēji sarunājoties, rodas pilnīgi cita sapratne, nekā skatoties televīziju. Un tieši no smilšu kastes radīsies tā cilvēka apziņa. Tā ir mana svēta pārliecība, un jūs to man neizmainīsiet.

DDD: *Būtībā mūsu tautas problēmas sakne slēpjas faktā, ka latviešu īpatsvars ir pārāk mazs, piemēram, Rīgā latvieši ir minoritāte. Un atkal atgādināšu par dekolonizāciju, kas varētu latviešu pašapziņu pacelt. Ģimenes – stipras un veselīgas – protams, ir jāveido, par to nav strīdu, bet bez dekolonizācijas latvieši nespēj funkcionēt. Nespēj pilnvērtīgi attīstīties. Piekrist?*

I.K.: Protams, piekristu. Taču uzskatu, ka bez paaudzes, kas to dara, nekas nesanāks. Jau tagad ir pusmiljons mazumā, paies vēl 25 gadi, kritums būs miljons. Un tad jau tie populācijas vecuma cilvēki būs uz vienas rokas pirkstiem saskaitāmi – tad būs “galīgs vāks”!

“Mūsu krievi” neredz ne latviešu, ne krievu tautu, neko – viņi domā senās impērijas kategorijās. Savukārt latvieši, kas ir pie varas, domā, ka ar savu pašlaik saņemto naudiņu ir viss, kas nepieciešams arī nākotnei. Viņiem nevajag latvieti, latviešu tautas attīstību un valsts drošību. Bet vai ar to naudu viņi spēs nodrošināt savu varu – neticu.

IZVIRTĪBAS POPULARIZĒŠANA – TAS IR VĀJPRĀTS!

DDD: *Runājot par ģimenes vērtībām, kārtējo reizi būtu jāvērs uzmanība uz notiekošo preteklību – uz klajo homoseksuālisma propagandu, kas latviešiem ir kaut kas neapņemams.*

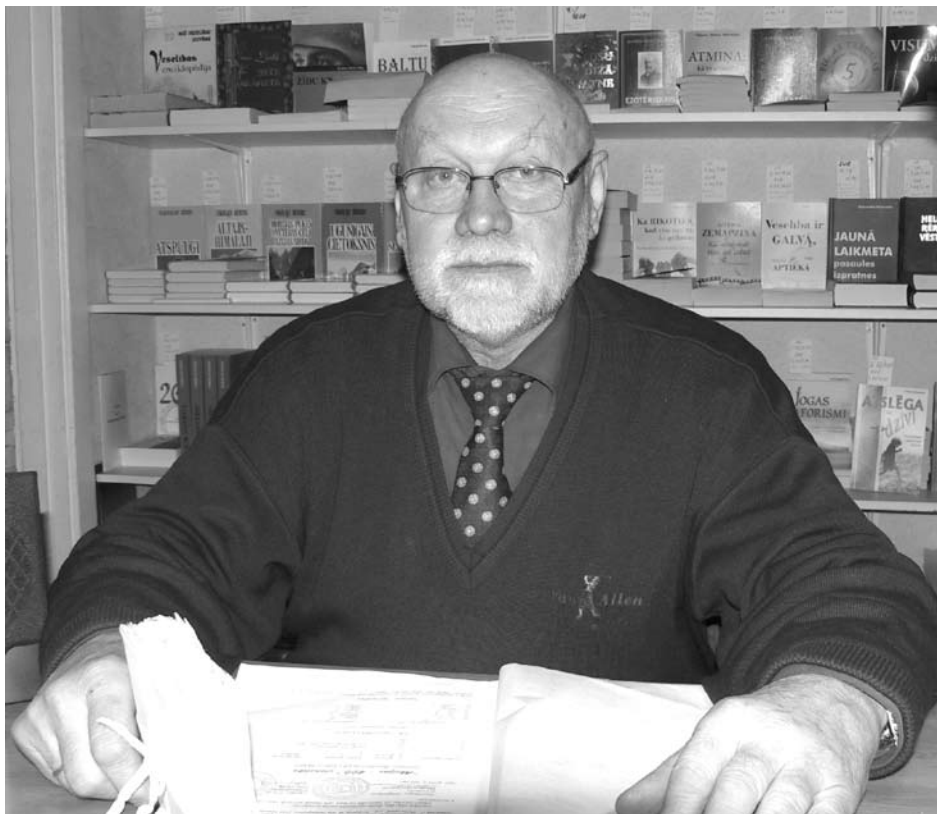
Imants Keišs: Es vispār nesaprotu, kur raugās SAB, ja dod valsts noslēpumu pielaidi tādām Rinkēvičam? Tāpat notikums Minskā ar kādu diplomātu. Kā diplomāts var būt ar “zilām asinīm”? Tas mani pazemo! Mani pazemo, ka šāds nelietis ir manas valsts ministrs. Tas ir vājprāts!

DDD: *Un viņš vēl ar to lepojas.*

I.K.: Ar savu patoloģiju! Baznīca saka – ar grēku.

DDD: *Ar savu netiklību.*

I.K.: Netiklība, izvirtība – visi sliektie vārdi, kādi vien iespējami. Un vēl plest muti vaļā par bērnu paņemšanu audzināšanā! Arī mūsu biedrībā mēs kategoriski būsim pret to, ka šādi nenormālie var būt skolās kā mācībspēks, ka

tādiem varētu uzticēt bērnus audzināšanā.

Ja man stāsta, ka, vienu reizi uzšaujot pa pakaļu bērnam, es esmu noziedzies pret bērnu un īpašs nelietis, bet atdot bērnu “ģimenē”, kur “māmiņa” ir bārdaina lēdija, nav noziegums, – tas ir pazemojums! Un kā tas bērns jutīsies savu vienaudžu vidū? Vai par to kāds domā? Kā par viņu pīrgāsies?! Es nekad tam nepiekrītu!

Kad Māris Sants gribēja nokļūt Kultūras vidusskolā par ētikas skolotāju, es, būdams Vecāku padomē, ierosināju visiem vecākiem ņemt bērnus ārā no šīs skolas, ja direktore Santu pieņems. Ja ar šādu “morāli”, ar šādu “ētiku” bērnus audzina, kāds tas bērns izaugs?! No manis tiek prasīta atbildība, un es esmu atbildīgs savas tautas priekšā – ar kādu morāli izaugs bērns, ja šāds izvirtis cilvēks būs viņa ētikas skolotājs?! Es gāju uz tiesu kopā ar direktori, un mēs panācām, atradām iespēju: tiesa atzina, ka direktorei taisnība – šo cilvēku nepieņēma.

PĒTĪJUMS PAR DEMOGRĀFIJU LATVIJĀ

DDD: *Jums līdzī ir mape ar pētījumu. Kas tas ir par darbu?*

Imants Keišs: Pirms 20 gadiem es un Uldis Zariņš to veicām, lai izpētītu apstākļus lielajās ģimenēs. Pētījums ir ļoti apjomīgs – kopā ar vēstuli maisiem ap 30 kilogramiem smags. Būtībā šo var nodēvēt par iepriekšējo paaudžu vēsturi.

Skatoties pētījumu, var salīdzināt, kā tagad klājas tiem vecākiem, kuri bija gatavi upurēt savu labklājību – viņi nekarājās kaklā jaunveidojamai valstij, bet piecietā, izaudzināja bērnus, lai tikai Latvija pastāvētu. Taču tagad nekas netiek darīts, lai šai kate-

gorijai kompensētu viņu ieguldījumu cīņā par Latvijas neatkarību. Ja kādreiz šiem cīnītājiem deva jaunsaimniecības u.tml. – bija vismaz kaut kāda sabiedriskā pateicība, tad tagad pat pie pensijas nepieliek kaut vienu eiro par to, ka cilvēks ir izaudzinājis jaunus nodokļu maksātājus. Veikšu arī šai paaudzei pētījumu – kā tagad bērnus audzina, man ir ar ko salīdzināt...

DDD: *Tātad jūs veicat pētījumu par demogrāfiju Latvijā. Ko jūs tajā iekļausit?*

I.K.: Visus aspektus, teiksim, cik ir sociālais nodrošinājums uz vienu bērnu, cik liela ir dzīves telpa, kā var izglītot u.tml.

DDD: *Tieši daudzbērnu ģimenēm?*

I.K.: Izpēte tiek veikta gan par daudzbērnu, gan arī viena bērna ģimenēm – kā bērni dzīvoja agrāk un kā tagad, lai salīdzinātu.

DDD: *Kā lasītājs, kurš vēlas sazināties ar jums un dot savu ieguldījumu demogrāfijas izpētē, var jūs atrast?*

I.K.: **Gaidīšu vēstules uz e-pastu: latvijas@daudzbarnugimenes.lv vai telefona zvanus – mans tālruna numurs: 29144340.**

ĻAUSIM LATVIEŠIEM PIEDZIMT!

Imants Keišs: Manuprāt, tagad ģimenes kultūras vērtība un valsts atieksme nav proporcionāla visām iedzīvotāju kategorijām, un nav nekādu sociālo garantiju, lai ģimene ar bērniem varētu nopirkt, piemēram, dzīvokli. Un tad brīnās, kāpēc latvieši brauc prom uz Īriju! Vajadzētu nodibināt garantiju fondu, lai latvietis varētu te palikt, jo viņam jau gēnos ir labestība un vēlēšanās veidot ģimeni, latvietis nebaidās no bērniem.

Valstij vajag domāt, lai latviešu ģimenēs dzimtu vairāk bērnu. Domāju, ka ģimenēs, kur ir viens bērniņš, viņš jau ar mātes pienu iezīž zināmu egoisma devu. Bērns, protams, prasa – man vajag brālīti vai māsīti, bet viņam iestāsta, ka nevajag, un pieaugot viņš jau to uztver kā pašsaprotamu.

DDD: *Vai esat noskaidrojis, kam ir vairāk bērnu ģimenēs – mums, latviešiem, vai krievvalodīgajiem?*

I.K.: Proportcionāli aptuveni vienādi. Faktiski, lielajās pilsētās – krieviem, bet laukos – latviešiem.

DDD: *Kāds novēlējums jums būtu latviešiem?*

I.K.: Paaudzi senā vēsturē mums bija akcija “Glābsim savu tautu!”. Lūk, turpināsim to. Sagaidot Latvijas simtgadi, pārtrauksim Latvijas, latviešu izmiršanu un sāksim pieaugt. Neko labāku par to es nevarētu novēlēt ne sev, ne manai tautai.

DDD: *Un audzināšanas jomā?*

I.K.: Protams, bērni ir jāaudzina nacionāli patriotiski. Jāaudzina par īstiem latviešiem. Taču, ja mums nebūs piedzimuši bērni, – ko tad mēs audzināsim?! Mana nostāja pret Latviju, manu Tēvzemi, ir tāda, ka jau ar pirmo manu bērnu dzimšanas minūti es sapratu, ka viņi nāk izšauto un kritušo latviešu vietā. Tas ir mans ieguldījums, un novēlu katram latvietim audzināt bērnus savā dzimtā, savā ģimenē, lai aizstātu šos kritušos, nedzimušos. Tas ir, es domāju, vislabākais ieguldījums manai tautai.

Citādi, ja tagad ievēdīs septiņus ešelonus ar plintēm, latvieši paņems tikai no trim vagoniem, bet pārējie ešelonu ar ieročiem kritīs ienaidnieka rokās... jo latviešiem nebūs vīru, kas to plinti paņem!

Intervēja Līga Muzikante

Likumī un tikumi

Čangladešys Jonš & Co

Deputāti Saeimā svinīgi sola vai zvēr ievērot Satversmi un likumus. Ir pat Satversmes tiesa un Satversmes aizsardzības birojs, kuriem tad arī būtu jāseko, kā viņi to dara. Ir vēl tā saucamā ceturtā vara – žurnālisti. Tikai čiks no viņu darba sanāk. Labākajā gadījumā kāds Satiksmes noteikumu pārkāpējs tiek kaunināts, jo vismaz šos likumus daudzi ir apguvuši. Taču attieksme ir tāda – *kam gan tas negadās, jo vai tad nu visus smalkumus var katreiz atcerēties un zināt!*

Atcerēties derētu gan – ja kāds veic publiskas darbības vai nāk klajā ar jaunu likumu projektiem. Satversmē rakstīts, ka mums ir laicīga valsts. Respektīvi, reliģiskā brīvība ir katra personīgā lieta – nevienam nav daļas, kuru dievnamu cilvēks no darba brīvajā laikā apmeklē vai kādus rituālus piekopj. Te uzreiz rodas jautājums, ja visa valsts vadības spice miesassargu pavadībā dodas uz kādas reliģiskas konfesijas pasākumiem savā darba laikā – tas ir Satversmes pārkāpums vai nav? Varbūt te jau KNABam būtu jāpaaugstinās, vai tā nav ticīgo uzpirkšana, izmantojot dienesta stāvokli. Prezidents sākumā mēģināja veikt izmaiņas, bet arī viņu aplauza.

Valsts vadītāji spekulē ar reliģiju, jo, ja viņi būtu jūdi, kristieši vai muslimi, tad nu gan tā vietā, lai slavētu grēciniekus savā vidū un mēģinātu pieņemt tiem labvēlīgus likumus, tos vismaz censtos atturēt no viņu grēkiem.

Tagad atkal atsāktas diskusijas par valsts svētkiem. Tas ir kārtējais piemērs, kā viens kompromiss noved pie nākamā. Nav Latvijas valsts kalendāros svētku, kuri simtprocentīgi būtu kādas atsevišķas reliģijas svētki. Nav pat nosaukumos. Lieldienas, Līgo, Ziemassvētki, Jaungads – ir kompromiss starp kristietību un tautas tradīcijām. Pēc satura tie var būt i tā, i citādi, bet pēc nosaukuma tie ir tautas svētki, kas saskaņoti ar vispasaules pieņemto kalendāru. Konfesionāli tie saukto – Jēzus Kristus Augšāmcelsšanās, Jāņa Kristītāja dzimšanas diena, Jēzus Kristus dzimšanas diena – kas ir ierakstīts konfesiju kalendāros, jo baznīca ir šķirta no valsts un šo likumu ievēro, atšķirībā no politiķiem, kuri mēģina tos pārkāpt savtīgos nolūkos gan pozīcijā, gan opozīcijā.

Foto: Marlēna Pirvica

Par t.s. pareizticīgo Ziemassvētkiem

Marlēna Pirvica rakstā “Krusta karus nomaina ikonu karš?” saistībā ar Latvijas Pareizticīgās baznīcas uzbūvēšanu ierosina:

Priekšlikums: Ierosināt Latvijas Pareizticīgās baznīcas vadībai palūkoties progresīvās Igaunijas Pareizticīgās baznīcas virzienā, kura 2011.gada vasarā paziņoja, ka pievienojas Gregora kalendāram, lai atbrīvotos no krievu Baznīcas mantojuma un padomju laika domāšanas veida. Brīvdienai pareizticīgo un vecticībnieku Ziemassvētkos jābūt brīvprātīgai izvēlei, nevis valsts noleikta svētku dienai. Jāatgādina, ka Darba likuma 133. panta piektajā daļā ir noteikts, ka, ja darbinieks savas reliģiskās pārliecības vai citu pamatotu iemeslu dēļ nevar ierasties darbā, šī diena tiek uzskatīta par darbinieka ikgadējā atvaļinājuma dienu, vai, vienojoties ar darba devēju, tā tiek atstrādāta citā laikā.

Ar pilnu raksta versiju var iepazīties internetā: www.spektrs.com

KURĀS GALVĀS IR JĀNOTIEK “KLIKŠĶIM”?

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas arhibīskaps Jānis Vanags (turpmāk Arhibīskaps) 2014. gada 18. novembra svētrunā uzsvēra: **“Mums pašiem jāklūst par pārmānām, kuras gribam redzēt Latvijā. Man gribētos teikt – arī spēks un vienotība, un daudz mūsu problēmu atrisinājums ir viena klikšķa attālumā. Šim klikšķim jānotiek galvā.”** Par latviešu tautā sasāpējušajām problēmām cienījamais Arhibīskaps runāja uzmanību piesaistošā balss tembrā, emocionāli un daudz. Kaut kas tika pateikts gandrīz no visa, ko latvieši piedzīvojuši un pārdzīvojuši pēdējā tūkstošgadē, un pirmajā bridī šķita, ka neko labāk un vairāk pateikt nevar.

Taču pirmajiem jūtu uzplūdiem noplotot un pārļasot sprediķi uzmanīgāk, mēģinot saskatīt pārliecinošu šodienas ainu un padomu ceļam nākotnē, atklājas, ka neapzināti vai apzināti aiz kokiem ir pagaisis mežs.

Uzkrītošas man rādījās vairākas, šķietami pretrunīgas, nostādes: ka nevar labi komunicēt no uzstāšanās pozīcijām, bet var cerēt, ka draudzīgā sarunā varbūt mūs dzirdēs un sapratis, jo nelatvieši esot krājuši rūgtumu 20 gadus; ka leģionāru piemiņas dienā 16.martā jaunatne meklē ienaidniekus – čekistus un okupantus – un kā atbildi no 9. maija svinētājiem saņem iesaukas “fašisti” un “nacisti”, un šādā veidā iniciēti cilvēki nespēj kopā svinēt 18. novembri; ka Latvijas Republikas Satversmes otrajā pantā norādīts, ka “Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai”, kurai tad nu būtu jābūt pa spēkam visas problēmas atrisināt.

Arhibīskaps pateica daudz, bet galvenais, ko gribēju dzirdēt, palika nepateikts. Lai nepateikto iespējami objektīvi argumentētu, atsauksšos uz kādreiz manis cienītā, bijušā Saimes deputāta Imanta Kalniņa atziņu: “Šodien lietas pasaulē nevienam nesauc istajos vārdos. Kamēr nesauc lietas istajos vārdos, tikmēr nevar notikt neviena saruna ne par vienu tēmu.” Centīšos pie padoma pieturēties.

VAI VAR SAVIENOT NESAVIENOJAMO?

Kā mums, ceru, visiem ir zināms, izvirzot ultimātīvas starptautiski tiesiski nepamatotas prasības, Krievija (sinonīms – PSRS) 1940. gada 17. jūnijā ar simtkārtīgu militāru pārspēku okupēja neatkarīgo Latvijas valsti un sāka realizēt genocīda politiku pret latviešu tautu, kas ieguva apzīmējumu – Baigais gads. Pēc vācu okupantu sakāves 1945. gadā krievu okupācijas vara Latvijā atjaunojās un turpinājās līdz 1991. gada 21. augustam – Latvijas neatkarības formālai atjaunošanai.

Krievu okupācijas laikā Latvijā tika iepludināts aptuveni viens miljons Krievijas pilsoņu – militāristu un civilo personu, ar latviešu tautai svešu mentalitāti un mērķiem – Latviju izlaupīt, kolonizēt, citādi domājošos nogalināt vai deportēt, bet atlikušos rusificēt, kas bija pretrunā starptautiskajām nostādnēm, likumiem, konvencijām.

Pēc okupācijas armijas izvešanas vajadzēja turpināt deokupāciju, dekolonizāciju un deboļševizāciju, kas, pateicoties pie varas nonākušajiem bijušajiem padomju funkcionāriem un situāciju neizpratošajiem brīvās demokrātiskās pasaules emisāriem (“padomdevējiem un pareizā ceļa rādītājiem”), netika darīts. Latviešu tautai tika uzspiests bezprecedenta uzdevums – integrēt Latvijā palikušos bijušos okupantus, kolonizatorus un kolonistus.

Kā no cienījamā Arhibīskapa stāstījuma var secināt – integrācija ir izgāzusies. To pierāda 16. marta un 9. maija pretnostatījums. Ir atkārtoti apstiprinājusies patiesība – baro vilku, kā gribi, uz mežu vien skatās. Ar toleranci, labestību, mīlestību un altruismu gribam savienot nesavienojamo. Un te, salīdzinot 16. martu ar 9. maiju, cienījamais Arhibīskaps nonāk pretrunā. Tie ir nesalīdzināmi lielumi. Jaunieši, kas godina leģionārus, nemeklē ienaidniekus *tusiņam*. Ienaidnieki ir mums visapkārt – nelikvidētās okupācijas sekas. 9. maijs ir to afišēšanās un pozicionēšanās – zīmols.

“MĒS GAIDĀM TAISNĪBAS AUGŠĀMCĒLŠANOS!”

Vai ar latvisko nacionālo pašapziņu un pašcieņu apveltītā Latvijas tautas daļa nedrīkst godināt savus varoņus pie Brīvības pieminekļa? Vai Ministru prezidentei par kāda ministra vēlmi piedalīties leģionāru godināšanā pie Brīvības pieminekļa viņš ir jāatbrīvo no amata? Baiļu dēļ? No kā? Pamatojoties Eduarda

Pāvula teiktajā: “Latviešu tauta baidās, vēl no boļševiku laikiem baidās!”?

Leģionāri ir pelnījuši piemiņu, un neviena Saeima un valdība bez latviešu tautas akcepta nedrīkst norādīt, vai tas būtu darāms un kurā vietā darāms. Latviešu tautai pašai ir tiesības to izlemt. Turklāt mēs nerunājam par mūsu tautas kolaboracionistiem, noziedzniekiem, bet gan par, lai arī mānīgās pretrunās iepītiem, – brīvības cīnītājiem, varoņiem, neatkarīgi no to sabiedrotajiem un viņu mērķiem, ko nekādi nespējam teikt par padomju pusē karojošajiem.

Kad tautas, valsts likumdevēju un vadītāju viedokļi un attieksme sakrītis mūsu vēstures vērtējumā,

...tomēr Latvijas gadījumā krievi nedrīkst gribēt saglabāt savu valodu, savu šovinistisko ideoloģiju un mentalitāti uz latviešu nācijas iznīcināšanas rēķina!

tad gan jau varēsīm runāt, ka “klikšķis” ir bijis abpusējs, kas arī būtu sākums tautas spēkam, vienotībai un mūsu daudzo problēmu atrisinājumam.

Tā kā par leģionāriem arvien nav skaidrības, uzdrošinos izteikt savu subjektīvu viedokli.

Kā ilgstoši nedzīstoša un strutojoša kauna vāts pie latviešu deputātu un valsts vadītāju nacionālās pašapziņas, pašcieņas un sirspazīņas klauvē 50 000 kritušo latviešu leģionāru vienotais dvēseles kliedziens: “Mēs gaidām taisnības augšāmcelsanos!”

Ir pagājuši vairāk nekā 20 gadi formāli neatkarīgā valstī, bet taisnība arvien nav augšāmcelta! Arvien vēl mūsu deputāti un valstsvīri, nepamatoti un glēvi atrunājoties, nepilda savu morālo pienākumu – Latviešu leģionāru piemiņas dienas jeb 16. marta godināšanu pie Brīvības pieminekļa, vienlaikus akceptējami lielkrievu šovinistu orgijas 9. maijā pie Okupācijas pieminekļa, kuram sen jau tur nevajadzēja atrasties.

Latviešu leģionāri cīnījās pret ienaidnieku. To apstiprina šo ienaidnieku pēcteči, kuri šodien grib atņemt mūsu valodu un valsti. To pierāda uzticēšanās latviešu leģionāriem 1946. gadā Nirnbergā apsargāt kara noziedzniekus. To apstiprina ASV pieņemtais lēmums, ka “Baltiešu ieroču SS vienības to mērķa, ideoloģijas, darbības un sastāva kvalifikācijas ziņā ir uzskatāmas par savrupām un no vācu SS atšķirīgām vienībām, tāpēc komisijā tās neuzskata par ASV valdībai naidīgu kustību”. To apstiprina Zviedrijas karalis ar atvaļināšanos latviešu leģionāriem par viņu izdošanu Staļinam.

Kas vēl ir vajadzīgs, lai mūsu deputāti un valsts vadītāji 16. martā aizietu izteikt pateicību cīnītājiem pret 20. gadsimta sarkano mēri?

REALITĀTE IR CITĀDA

Kādēļ pret vienu politiski kriminālu noziedzīgu valsti cīnījušies ir godināmi, bet pret otru nav? Vai tikai tāpēc, ka leģionāri cīnījās zaudējāja pusē? Un šo Latvijā notiekošo amorālo bezapziņas un bezcieņas absurdu pieļauj Saeima un valdības! To grūti raksturot citādi kā vien par glēvumu, par valstiskās nacionālās pašapziņas un pašcieņas trūkumu.

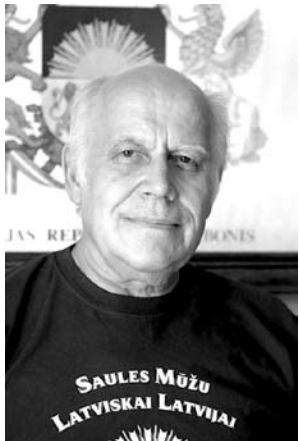
Lūk, to es būtu gribējis dzirdēt no cienījamā Arhibīskapa. Tas arī svētrunas klausītājos būtu ieviesis kopsakarību un skaidrību. Bet tagad esam atstāti neziņā. Arhibīskaps ieteic nekomunicēt “no uzstājības pozīcijām, bet varam cerēt, ka draudzīgā sarunā mūs dzirdēs un sapratis... Krievi tāpat kā latvieši grib runāt dzimtajā valodā, saglabāt savu kultūru un sūtīt bērnus savās skolās. Nav ne gudri, ne valstiski to nedzirdēt. Cik daudz sarūgtinājuma un konfrontācijas jau ir cēlies ap šiem jautājumiem – un vai tas ir nesis labus augļus?”

Neapšaubu šo viedokli, tomēr Latvijas gadījumā krievi nedrīkst gribēt saglabāt savu valodu, savu šovinistisko ideoloģiju un mentalitāti uz latviešu nācijas iznīcināšanas rēķina!

Atvainojos Arhibīskapam, minētajā gadījumā tieši cerība un altruisms nav nesuši augļus. Krievvalodīgie cittautieši, kuri okupācijas gados (pēc starptautiskajiem likumiem nelikumīgi) ienāca vai iebrauca Latvijā un pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas neregulāri, kuri līdz pat šodienai dzīvo savas mātesvalsts Krievijas impēriskās ideoloģijas informatīvajā telpā un mās Latvijas valsts īpaši krievvalodīgajiem finansētajos bērnudārzos un skolās, nav kļuvuši latviešiem un Latvijai lojāli. Šim secinājumam objektīvs un attieksmi raksturojošs arguments bija un paliek krievvalodīgo uzspiestais referendums par krievu valodu kā otro valsts valodu. Ar to vien pietiek, lai apgalvotu, ka Arhibīskapa liktās cerības uz uzstājības pozīciju atmešanu un palaušanas draudzīgām sarunām, kurās “mūs dzirdēs un sapratis”, ir veltīgas.

Turpmāk vēl...

LATVIJĀ NAV LATVIEŠU UN TAUTIEŠU?

Lotārs Stūre

PSRS okupācijas terorā represēts brīvības cīnītājs

Privileģijas vai diskriminācija? Tā arī nevarēju saprast, Vecgada vakarā skatoties kārtējo brīnumu jeb “nosing špešal” – slaveno uzrunu, ar kuru mūs iepriecināja “Melngalvju nama saimnieks”.

Latviešus savā Tēvzemē viņš uzrunāja par iedzīvotājiem, līdzīgi kā okupētājvalstu varenie vai imperatori sveic apspiestās tautas. Vienīgi trimdā dzīvojošie, acimredzot uzskatot viņus par izredzētiem, tika mīlīgi nodēvēti par **tautiešiem**.

VAI PATIEŠĀM TRIMDINIEKI BAUDA KĀDAS PRIVILĒGIJAS?

Dzīvojot svešumā, ikviens cenšas saglabāt savu dzimto valodu un saikni ar tēvu zemi. Pret tautiešiem svešumā latvietības uzturēšanas jomā Latvija gan izturas kā īsta pamāte. LTV, kuru kā dzeguzēnu baro no nodokļu maksātāju naudas trimdiniekiem, atļauj skatīt tikai 5 pro-

centus no pārraidēm, bet pārējam ir īsts cenzūras aizliegums ar uzrakstu “JŪSU VALSTĪ NAV SKATĀMS”...

Vai patiešām Latvijas Televīzija un valsts vara grib tik provokatīvi asimilēt un atsvešināt sev nevēlamos tautiešus svešumā?

Turpretī Krievijai, kuru apsūdz mutes aizbāšanā un cenzūrā, internetā atļauj brīvi skatīt visus TV kanālus, pat HD augstajā kvalitātē, bez jebkādiem aizliegumiem. Vai tiešām tur, Krievijā, ir citādi starptautiski likumi un izpratne, kā rūpēties par saviem pavalstniekiem svešumā?

Labi, ka vēl nelieto “cenzūras zāģi” Latvijas radio stacijām, lai nistie trimdinieki tās nedzirdētu... tāpat kā kādreiz “Amerikas Balsij” un “Radio Brīvā Eiropa”. Nesen, kad par šo lietu bombardēju varas kungus, man atbildēja, ka plānojot par miljoniem veidot trimdiniekiem īpašu TV kanālu. Vārbūt cirvja kātam drīzāk lapas plauks nekā to īstenos? Vai tiešām miljonu tērēšana ir labāka nodarbe nekā parādīt par brīvu jau esošo, turot valstiskās vērtības augstāk par ubagotāju dīkdienpu alkatību.

Pēc okupantu provokatīvā krievu kā valsts valodas referendumā izgāšanās, kurā 75 procenti neatbalstīja šo nelietību, bija cerība, ka piektās kolonnas Kremļa sulaiņiem būs mācība vairs nerīkot naida provokācijas. Bet mūsu pašu bāleliņi kopā ar bēdīgi slaveno Melngalvju namu gaudodami lēja krokodila asaras par tiem, kas nīst latviešu valodu un tautu, – esot vajadzīgs savs TV, kaut arī Latvijā tiem ir vairāk vietējo okupantu kanālu nekā latviešiem. Galvā neņemams sikums varas kungiem esot tas, ka

Latgales pierobežā neredz Latvijas TV, bet gan Kremļa propagandu. Latgalieši jau nav privileģējami kā mīļotā piektā kolonna – lai tik pārkrievojas...

problēmām spēšu atmaskot savus VDK nagu maucējus un Latvijas bendes. To privileģēšanai ir izveidota dārga komisija, kas tos nomazgās baltus un

Ne jau tikai tuvības un informācijas liegšana no tēvu zemes tautiešiem ir vienīgā naidīgā valsts parādītā attieksme.

Tagad Kremlim padevēgā Latvijas TV7, atņemot latviešiem raidlaiku, mīļajiem kolonistiem svešajā valodā ir izveidojusi gan ziņas, gan vairākus raidījumu ciklus, bet trimdiniekiem tiek parādīta piga.

Ne jau tikai tuvības un informācijas liegšana no tēvu zemes tautiešiem ir vienīgā naidīgā valsts parādītā attieksme. Man kā politiski represētajam okupācijas terorā vairāk nekā 20 gadus dzied pieklūt savām un sievas VDK pratinašanas un spīdzināšanas lietām, dzied atmaskot VDK iefiltrētos spieģus, kas mūs izspieģoja un nodeva, dzied atvērt visus VDK maisus.

Līdz 2014. gada 19. novembrim Latvija savus trimdā izraidītos brīvības cīnītājus uzskatīja par pazemojamiem 2. šķiras Latvijas pilsoņiem. Lai kam beidzot varas kungi saprata, ka būtu jāizbeidz šī diskriminācija un nedrīkst šķirot, kur dzīvo. Ilgus gadus man dziedā saņemot pienākošo Nacionālās pretošanās dalībnieka statusu, tikai tādēļ, ka nedzīvoju Latvijā. Tieslietu ministrija man šo statusu piešķīra agrāk, bet Rīgas dome apliecību un nozīmīti tikai šajās dienās.

Nedomāju tagad, ka būdams brīvības cīnītājs, bez

pūkainus, jo valsts elite, VDK privileģējot un slēpjot, baidās, tos atmaskojot, atrast arī savas kartiņas maisos.

Post Scriptum

...Vēl par sākumā pieņemto runu no Melngalvju nama. Var likties, ka trimdinieki bauda “privileģijas”, tomēr patiesība ir citāda un skarba. Labi, ka šogad nespēja veco nodrillēto plati, kur bazūnēja, ka ikviens, arī Latvijas nīdēji, kā *osipovi, lindermani, koreni, giļmaņi, ždanokas, plineri* un cita naidīgā piektās kolonnas *šļura*, ir ļoti vajadzīga.

Kazoku maiņa un piesprausts auseklītis deva Bērziņam “pareizi” privatizēt Valņu ielas prestižo dzīvokli, piešķirt sev miljonnāra algu un kļūt par tādu, saņemdam vislielāko pensiju. Arī izkrāpt subsīdijas “Kājiņām”, kas it bija domāta kā atpūtas vieta tautai, kad to nelaida pat tās tuvumā.

Nebrīnīsimies, ka tādas runas un saliekta mugura valstiskajos jautājumos rodas no komunistu pakalpiņa Melngalvju namā, kas spēja okupācijā no vienkārša televizoru meistara izkalpoties līdz ministra vietniekam.

2015. GADU IESĀKOT

Vēlu LNF un “DDD” kolektīvam arī turpmāk būt tikpat gudriem, godīgiem, drosmīgiem un stipriem garā, kādi esat bijuši līdz šim! Latvija un latviešu tauta ar Jums var lepoties un uz Jums paļauties!

Ar cieņu,
Vilhelms Klincāns
Jūrmalā

Laimīgu, veselīgu, latvisku Jauno gadu!

*Šim vakaram – spožākās zvaigznes,
Šim vakaram – spožākais sniegs.
Bet spožāk par svecītēm eglē,
Lai sirdī nāk cerību prieks.*

Lotārs Stūre ar ģimeni
ASV

No savas puses, to pašu vēlot, piebildīšu, lai jums – LNF cīnītājiem – nekad neapsīkst enerģija, drosme un neatlaidība iestāties par latviešu tautas patiesību, taisnību un tiesībām, kā to mums atgādina kāds nezināms dzejnieks no Sibīrijas:

*Mums nepiedos ne mirušie, ne dzīvie,
Ne arī tie, kas vēl pēc gadu simtiem dzims,
Ja svētā uguns, tā ko kūra mūsu senči brīvie,
Par dzimteni, par tautu mūsos liesmot rims.
Nē, mums to nepiedos, kad sabrūk tēva mājas,
Kad aizaug tirumi, ka dižozoli mirst,
Ka svešu mēli lokot, brāļi sarunājas,
Ka paši palīdzam mēs savas saknes cirst...
Nē, to nepiedos mums mirušie, ne dzīvie,
Ne arī tie, kas vēl pēc tūkstsot gadiem dzims...*

Cieņā,
Andrejs Lucāns
Burtniekos

*– Būt izturīgam nozīmē – turēties pretim,
Savaldība ir – būt pārākam! –*

Ar šādām Aristoteļa atziņām sveicu Jūs un novēlu sekmes Jaunajā gadā!

G. Banders
Zvejniekiemā

Novēlu izturību, veselību Jaunajā gadā!

*Viedas lielie sasniegumi,
Nav vis veikti rotaļā.
Tie ir čaklā darbā gūti
Sīvā cīņā, grūtumā.*

Ženija, Rīgā

*Visšķaistākais ir tas, kas nepārmainās,
Šis brīnums, brīnums tūkstošgadīgais,
Lai sirdis atvērtu, lai svēto stundu sveiktu,
Nu miers virs zemes, cilvēkiem labs prāts!*

Visam “DDD” kolektīvam

PRIECĪGUS ZIEMASSVĒTKUS UN LAIMĪGU JAUNO GADU!

Lai Ziemassvētku vakars atnāk kluss un mierīgs, Bet Jaunā gadā saule zelta graudus katrā dienā sēj... LATVIJAI Jaunajā gadā beidzot atbrīvoties no okupantu kirzas zābakiem!

Valters Rudzītis

Novēlu avīzes “DDD” redakcijas komandai priecīgus Ziemassvētkus un 2015. gadā neierobežotus panākumus un patriotisko mērķu sasniegšanu.

Norberts Klaučens
ASV

LATVIEŠI, PALĪDZĒSIM CITS CITAM!

Turpinājums no 4. lpp.

Alvils Bērziņš: Pēkšņi nekas nenotiek. Brīnumi notiek tad, ja šiem brīnumiem ir iemesls notikt. Tā varētu būt pēkšņa, ļoti nopietna krīzes situācija. Nav tālu jāskatās – tā pati Ukraina. Pats galvenais, lai cilvēki redz piemēru.

Iedomāsimies, cilvēks dzīvo kaut kur dziļi laukos, kādā Latvijas nomaļā vietā, viņam ir televizors, datora nav. Un ko viņš redz savā televizorā? Viņš redz, cik šodien ir bojā gājušo avārijās, redz, kādas jaunas korupcijas lietas atklātas, bet pēc laika viņš uzzina, ka neviens nav sodīts, ka neviens nav vainīgs; viņš redz, ka deputāti brauc dzērumā, utt. Vēlēšanās viņš ir balsojis, citīgi svītrodams nevēlamos kandidātus, un nopriecājies, ka tie sliktie tiešām nav tikuši ievēlēti un ka Latvijā beidzot sākusies strādāt demokrātija – bet te, pēkšņi, notiek jokainas rokaides, un Saeimā iekļūst tie, kas palika *aiz strīpas*. Redzam, ka svarīgas valsts amatpersonas nelikumīgi agītē par savu partiju, par ko viņām piespriež 50 eiro soda naudu, bet tanī pašā laikā kāds nozog ievārijuma burciņu, par ko viņam piespriež vairākus gadus cietumā.

DDD: *Lielie nodokļu nemaksātāji iet uz pieņemšanu Rīgas pili, un mazie sēž cietumā...*

A.B.: Protams, šis nav nekāds labais piemērs, un tas godīgam cilvēkam rada apātiju. Tātad jautājums, vai cilvēks ikdienā redz kādu vērtīgu piemēru, kam sekot? Mēs šo piemēru cenšamies rādīt, kaut vai ar datoru dāvināšanu. Kas īstenībā ir 300 datori visai Latvijai? Un šo piecu gadu laikā kādi 200 varbūt jau ir sabojājušies, jo tie tomēr ir lietoti datori. Tomēr tas ir piemērs, kā kaut ko darīt – ja grib, tad var. Un, sanākot kopā, var daudz

labu lietu darīt. Tāpat arī ar grāmatām, ko izdodam, cenšamies rādīt piemēru, ka tas ir veids, kā varam dzīvot labāk, darot labu citiem.

DDD: *Bet, vai nav skumji, ka tik maz cilvēku vēlas sekot šādiem piemēriem? Mēs no pirmās darbības dienas esam aicinājuši cilvēkus darīt kā mēs, darīt labāk par mums. Taču lielākā daļa jau neko nedara, tikai nokritizē – tas, lūk, neder; tas nav pareizi...*

A.B.: Viņi pasaka – vajag darīt tā un tā...

DDD: *Jā, nolasīs tev tādu pamācību, ka prieks, bet, kad pasaki šim gudriniekam – lūdzu, uzraksti pats to visu –, tad ir tāda šķobīšanās, ka vai. Vai kādreiz tev nav bijis brīdis, kad liekas, nupat rokas nolaidīsies?*

A.B.: Protams. Es patiesībā esmu kaut kā iemācījies skatīties uz šīm lietām mierīgi un bez liekām, pārspīlētām cerībām. Mēdz teikt, ka latvieši vispār esot tādi čikstētāji. Pirms dažiem gadiem iepazinās ar kādu francūzi, kurš divus gadus nodzīvoja un nostrādāja Latvijā, un visiem šeit stāstīja, cik labi Latvijā un cik slikti Francijā. Tad es sapratu, ka *čikstēšana* nav latviešu problēma – tā ir visu cilvēku problēma. Kā anekdotē, kur Lāčplēsis stāv kalna galā, lūkodamies apkārt. Jāj garām Ilja Murmietis un saka: “Lāčplēsi, ko tu tur skaties, tāpat jau zināms, ka visur labi, kur mūsu nav?” Lāčplēsis atbild: “Es jau arī skatos tur, kur jūsu nav.” Šī cilvēkam ir tāda īpašība – vienmēr liekas labi tur, kur mēs neesam.

DDD: *Bet vienkārši ir jāsakārto vide, kur mēs dzīvojam.*

A.B.: Tieši tā.

*Turpmāk vēl...
Intervēja Liene Apine*

Okupantu integrācija – TOTĀLA AČGĀRNĪBA

Vilnis Eisters

Bijušais kuģa kapteinis

VIŅU IZVĒLE – REVANŠS

Latvijā daudzus gadus tiek tērēti neattaisnojami milzīgi līdzekļi, lai uzturētu institūcijas, kuras nodarbojas ar bezperspektīvu okupantu “integrāciju”. Vai nu tas ir kārtējais aklums, lētticība, vai noziedzīga latviešu tautas līdzekļu izsaimniekošana? Vai tā ir kārtējā “barotava”? Vai arī gluži vienkārši nav saprašanas, ka nav nevienas tautas, kura būtu ar mieru integrēties uz citas tautas valodas pamata.

Cilvēkus vieno ne jau tikai valoda, bet gan kopīgi mērķi, uzdevumi un nacionālās idejas un kopības sajūta, viena PATIESĪBA. Citādi nebūtu pilsoņu karu, sarkano un balto, strīdu “Bruņinieku nama barotavā” un ģimenēs. Integrācija nav okupantu izvēle, viņu izvēle ir REVANŠS – mērķis atgūt noziegumā gūtās privilēģijas. Nav noslēpums un nav neatbildēts jautājums,

kā viņi rīkosies pēc revanša – revanšs vienmēr ir nežēlīgāks par nozieguma sākumu.

Nežēlīgs bija Baigais gads, “revanša atbrīvošana” bija vēl nežēlīgāka, un statistika – šausminoša. Kur iebruka “atbrīvotājs”, tur lija ņevainīgās latviešu asinis! Šodien vēl neslep-kavo, bet šaubu ēna pāršo “integrējamo” sabiedrības daļu – ārpusštata migrantiem – nav izklīdināta. Dārgi latviešu tautai var maksāt politiķu aklums un lētticība, neveicot DDD. Integrācija iestrēga XX gadsimta izpratnē: okupants–atbrīvotājs–slepka-va; UPURIS–LATVIETIS!

Nevienā spēkā esošajā Latvijas likumā vai tiesību aktā nav minēts, kuras ir Latvijas mazākumtautības. Kā var zināt, kuras tautas, etniskās grupas Latvijā ietilpst kategorijā “mazākumtautības jeb nacionālās minoritātes”, kuras ir lojālas Latvijas valstij? Patiesībā ir tikai viena Latvijas mazākumtautība – lībieši jeb livi. Bet tas nav definēts. Vēl varētu būt čigāni. Savukārt, ja runājam par minoritātēm – vēsture māca, kuras “minoritātes” ietieca nazi latviešu tautas mugurā.

JA LAUPĪTĀJS IENĀK MANĀ MĀJĀ...

Cik Latvijā ir krievvalodīgo nepilsoņu ar Krievijas pasi, cik saņem Latvijas un Krievijas pensijas, cik Krievijas pensiju saņēmēji noēdis Latvijas sociālā

pabalsta budžetu? Es no savas pieredzes zinu tikai vienu, izteikti lojālu mazākumtautību – čigānus, pret kuriem mēs nodevīgi esam izveidojuši negatīvu stereotipu. Nekad viņi nav nodevuši latviešus, nav nodevīgi triekuši latvietim nazi mugurā, zina mūsu valodu un dziesmas. Ja nu neliels grēciņš – čigānpuiķa nosper dārzā ābolīti, bet tas jau nav tik nenosodāms kā nevainīgi izlaupītas bankas BB, PAREX un “Liepājas metalurģs”...

Pavisam absurdi tiek plaši traktēti, ka pie mazākumtautībām pieder visi, kas nav latvieši. Un latviešiem citi esot jāaizstāv uz savas latviskās identitātes upurēšanas rēķina. Židi kļuva par ebrejiem, krievu okupanti par krievvalodīgiem, čigāni par romiem... Vai pieprasīs opereti “Čigānu barons” pārveidot par “Romu baronu”? Blauzmani par “terorismu” nosodīs? Jūtos līdzīgi tam, ja laupītājs ienāktu manā mājā un nozagtu manus vislielākos dārgakmeņus – šajā gadījumā manu vēsturi, manu valodu un kultūru, manu latviešu identitāti!

Citi uzspiež latviešiem savu identitāti: vieni kā “dieva izredzētie”, “cilvēces sirdsapziņa”, citi kā “demokrātijas apoloģēti”, “pasaules glābēji”... utt. Vai zināt, ka 2014. gada 11. novembrī tika pieņemta un izsludināta “Krievu identitātes deklarācija”? Viņi ir “izredzētie”, jo viņiem, lūk, sāk par zaudētajām privilēģijām. Bet par latviešu tautas sāpi var tikai paņirgāties – paņirgāties par dzīvājiem un mirušajiem. Bet! Mums, dzīvājiem, ir iespēja cīnīties pret okupantiem un par savām tiesībām!

“Humanitāristi” deklarē, ka cilvēki piedzimst savās tiesībās vienlīdzīgi. Kas to pierādis? Visbiežākais variants mūsu tautas vēsturē ir tāds, ka cilvēki nomirst, zaudējuši jebkādas tiesības pat pēc nāves... Nav cienīgas kapuvietas krievu okupantu noslepka-votajiem latviešiem Sibīrijā, tikuši apgānīti mūsu Brāļu kapi, jo tur pārapbedīti dus mūsu tautas okupanti. Pat mūsu tautas DIŽGARS RAINIS guļ krievu okupantu virsnieku ielenkumā. Vai tu, latvieti, spēj iedomāties krievu DIŽGARA PUŠKINA kapa vietu vācu okupantu virsnieku ielenkumā?

Un vēl. 16. martā tev, latvieti, esot aizliegts doties pie Brīvības statujas, lai pieminētu okupācijas traģēdijas upurus, jo “integrējamo” okupantu komfortam tas nepatīk. Tikmēr pie “monstra” pēc masu orgājam tiek veikti spodrināšanas darbi. Integrācija izgāzās? Nē, tā ir kārtējās lētticības izgāšanās, jo vairāk tādēļ, ka šī “mīlināšanās” tika risināta ar krievvalodīgajiem,

Nē, tā ir kārtējās lētticības izgāšanās, jo vairāk tādēļ, ka šī “mīlināšanās” tika risināta ar krievvalodīgajiem, okupantu noziegumu fiziskajiem un ideoloģiskajiem mantiniekiem.

okupantu noziegumu fiziskajiem un ideoloģiskajiem mantiniekiem.

Būtībā paši integrētāji sevi ir pozicionējuši kā kapitulējuši un piedošanu lūdzošā puse. Tā ir atvainošanās noziedzniekiem par viņu privilēģiju zaudēšanu. Lētticīgās latviešu ilūzijas par “civilizētu izlīgumu” saskārās ar spēcīgu nelietības un nekaunības pretestību, ar okupantu valodas referendumu. Ienaidnieks, kurš izbaudījis latviešu tautas iznīcināšanas eiforiju, izbaudījis nesodāmības afektu, nekad nerēķināsies ar kapitulējušās, uzvarētās tautas vājumu jeb naivo, neadekvāto “humānismu”! Viņš rēķināsies tikai ar DDD!

LATVIEŠI SIT KRUSTĀ LATVIEŠUS

Dialogs ar okupantiem sāksies tikai tad, kad gatavosies ešelonu (ar komfortu!) formēšana, un viņi izpildīs Putina aicinājumu atgriezties Dzimtenē, lai celtu industrializāciju un attīstītu lauksaimniecību Krievijā. Tad, kad tiks “atsaldēta” Deklarācija par okupācijas seku likvidēšanu, kad politiskā elite viņiem noliks priekšā 1949. gada Ženēvas konvenciju, tad sāksies dialogs. Katram naturalizētajam būtu jāparakstās zem Ženēvas konvencijas un jāatzīst, ka viņš šeit atrodas nelikumīgi, nozieguma pret cilvēci un latviešu tautu rezultātā. Un, manuprāt, ir jāsāk ar izskaidrošanu par viņu līdzdalību kara noziegumos, ar izglītošanu viņu pašu krievu valodā.

Citādi “integrācija” saglabā okupantu parazitisko imunitāti un gaudošanu par cilvēktiesībām. Integrācijas institūciju darbībā visus šos gadus mistrojas bezatbildība, latviešu tautas nodevības un atvainošanās samezglojums. Pamats neuzticībai šīm institūcijām ir politiku nodevība pret latviešu tautu, un tas ir viņu pašu “nopelns”. Politiku nav

spējīgi dot pretuzbrukumu okupantu meliem un mītiem, un tā ir glēvuma un vājuma izpausme. Viņi visus šos gadus veic “atvainošanās politisko flirtu” ar okupācijas noziegumu veicējiem un viņu mantiniekiem.

Bet, kad publiskā telpā iznāk godīgs un nacionālo pašapziņu nepazaudējis latviešu cilvēks un pieprasa saglabāt un stiprināt latviešu tautas identitāti, tautas izdzīvošanu, tad okupantu un “izredzēto” ienaidnieku nometnē atrod un asina naglas, lai sistu latviešu tautu kārtējā nolemtības krustā. Āmuriņš tiek atrasts DP un tiesnešu kabinetos, kuri paklausīgi sit krustā “DDD”, sit Leonardu Inkinu un kārtējo latvieti. Sit paši sev pa nagiem, ar kuriem vajadzētu turēties pie tautas un par savu dzīvību. Robežu starp neiecietību un naida kurināšanu viņi neredz, jo tā ir trausla, cik trausla ir viņu kalpošana latviešu tautas, bāreņu tautas interesēm.

Tautai, kurai nav drosmīgas valdības, kā židiem ir Izraēlā un krieviem Maskavā, robeža nav savienota ar Latvijas nākotni. Lai robeža būtu svēta un neaizskarama, ir jānoslēdz pagātnes noziegumu lauks ar DDD atslēgu.

MĒS TURPINĀSIM CĪNĪTIES!

Bieži dzirdams izbrīns, kur skatās “mūsu” drošībnieki? Tādu jautājumu trīsdesmitajos gados uzdeva arī O.VICUPS savā “Melnajā grāmatā”, rezultātā O.Vicups un “drošībnieki” kā pēdējo savā dzīvē redzēja okupanta “nagana” stobru...

Diemžēl Latvijas sāpju stāstu pasaulē nes mazākums. Tikai nedaudzi spēj atklāti nostāties pret okupantu kļajajiem meliem un latviešu tautas nomelnošanu. Tas ir mūsu tautas kvalitatīvais mazākums, kurš neaizmirst savu tuvinieku upurus, kuram nav

mazvērtības kompleksa un vēlēšanās glēvulīgi glābt savu nožēlojamo labklājību, izmantojot “atvainošanās un vainas” mistrojumus. Kvalitatīvajam mazākumam deržas glēvulīgā gaudošana par mazu tautu un valsti. Katra valsts un tauta, un indivīds ir nieciņš, ja atļauj sevi pazemot šodienas glēvajai, samierinātības apsēstajai mulķu varai! Varai, kura cenšas latviešu tautas dzīvājo organismā implantēt iekodētas manekenus.

Latvija nav maza valsts – ir vēl mazākas; latvieši nav maza tauta, bet ir ekskluzīva, jo kurai tautai vēl ir tik varens ienaidnieks kā latviešu tautai?

Mums ir jāatgūst un jāargā mūsu tautas nākotnes dzīves telpa, un jāpārvalda pašiem ar savām interesēm savs tēvutēvu mantojums. Nevienu dienu nevajag vairs kalpot svešu iebrucēju tautu interesēm. Būsim brīva tauta – brīva tauta ir LIELA TAUTA! Ņemsim sev un sargāsim mūsu Latviju kā tās valdnieki un kungi. Šī zeme pieder mums ar saviem laukiem, jūru, mežiem un pilsētām – tā ir mūsu tautas dzīvības telpa, un nav kur atkāpties, jo citur tikai kaps un asimilācija, latviešu tautas NĀVE!

Brīva latviešu Latvija ir mērķis, kura dēļ mēs vēl varam cīnīties, jo upurēt sevi okupantu interesēm – tas būtu nāvējošs neprāts! Tādēļ saudzēsim un apvienosim savus spēkus, cik varēdami, bez tukšiem ķīviņiem. Izvairīsimies no kalpības, bet stāvēsim stipri par savu zemi, par savām dzīvības robežām, un mūsu lozungs lai ir: “NEBŪSIM VAIRS KALPI!”

Drosmīgo, lepo un godīgo, vīrišķīgo latviešu patriotu zvērests lai ir latvju tautai kā augstākam pavēlniekam: “Mēs turpināsim cīnīties par DDD – par LATVIJU BEZ OKUPANTIEM!”

Un vēl. Tagad atkal mūs integrē “eiropiskajā civilizācijā” – civilizācijā, kurā sabruk pamatvērtības! Varbūt PIETIEK?

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2